Akbaba

«C.H.P. İzmir'de de seçimleri kaybetti.» — Gazeteler —

İzmir'in içinde vurdular beni!

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE

GENE

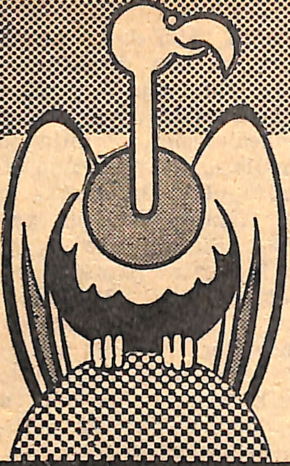
5

MİLYON

TÜRKİYE BANKASI

Faal - 7592 - 287

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 5 — Sayı : 122
28 Kasım 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Ki biz Türküz!

CUMHURİYET Bayramı nedir?.. Şeker Bayramı gibi, Kurban Bayramı gibi bir din bayramı mı?.. Hayır. Cumhuriyet Bayramı, hilâfeti, saltanatı süpürüp atan bir siyasî bayramdır. Bizi, hürriyete, insan haklarına kavuşturduğu, bize kendi kendimizi idare etmek gücünü verdiği için millî bir bayramdır da.

Cumhuriyet Bayramında marşlar söylenir, bayraklar asılır, şehirler donanır. Camilerde, bayram namazı gibi Cumhuriyet namazı kılınmaz. Vâizlar, kürsülerde Cumhuriyete inanan kulların, yarın ahrette cennet köşklerinde hurilerle safa süreceklerini, inanmıyanların zebani kargıları ile cehenneme atılacaklarını söylemez.

Ama, Cumhuriyetimizin kırkıncı bayramında ne oldu?

Kayseri'de geçit törenine katılan bir gençler kalabalığı, dört elin gerdiği bir dövizle - oradaki ilgilileri hayret değil, dehşet değil, utanç içinde bıraktılar.

İki üç metrelik bir bezin üstünde şu satırlar yazılı idi: «İslâm ümmetindeniz!»

Cumhuriyet Bayramına bir bilim teriminin tekbiri ile katılan bu gençler kimlermiş, biliyorsunuz: Lise öğrencileri...

Bu çocuklar dünyaya geldikleri zaman, vatanımızın adı Osmanlı İmparatorluğu değil, Türkiye Cumhuriyeti idi. Bu çocukların vatan haritasında Suriye yoktu, Irak yoktu, Arabistan yoktu. Bu çocukların devlet kadrosunda meşihat da yoktu, fetvahane de yoktu. Ankara'daki Bakanlar kadrosunda Şeyhislâm da yoktu!

Bu çocuklar tarih okumuyorlar mıydı acaba? Bu çocuklar sosyoloji okumuyorlar mıydı acaba? Bu çocuklar, lâyik Türkiye'nin Cumhuriyet Bayramında «İslâm ümmetindeniz» propagandası yapılamayacağını bilmiyorlra mıydı acaba?

Kim aşılamıştı onlara bu sapık düşünceyi?

Gelen haberlerden öğrenebildiğimiz şimdilik şudur: Bir edebiyat öğretmeni olan lise müdürü!

Lise müdürü, kendisini savunurken, bir de, bilgisine karşı konulmaz şahit gösteriyor: Ziya Gökalp.

Ziya Gökalp böyle düşünür, böyle yazar, böyle söylermiş...

Her aydın kişi bilir ki, büyük bilginimiz Gökalp'ın «Türkleşmek, İslâmlaşmak, Muasırlaşmak» adında bir kitabı vardır.

Yalnız bir düşünceyi, bir inancı savunan her eser, zaman ve mekân çerçevesi içinde okunur. Ziya Gökalp «Türkleşmek, İslâmlaşmak, Muasırlaşmak» başlıklı makale serisini «Türk yurdu» dergisinde yazdığı zaman, Türkiye Cumhuriyeti'nin adı «Osmanlı İmparatorluğu» idi. İstanbul'da bir Halife, Süleymaniye'de bir meşihat, Bakanlar Kurulunda da, Sadrâzam, yani Başbakandan sonra gelen bir Şeyhislâm vardı. Birinci Dünya Savaşına «Cihat-ı Ekber» ilân ederek «Sancak-ı Şerif» çıkararak, fetva ile girmiştik. Türk milletinden olduğumuz kadar, belki ondan da çok «İslâm ümmeti» ndendik. O İslâm ümmetinden ki, cephelerde bizi içimizden vurdular!

Osmanlı İmparatorluğunu avucunda tutan İttihat ve Terakki'nin sözcüsü Ziya Gökalp, tarihin, coğrafyanın şartları içinde elbet «Ümmet»ci de olacaktı.

Ama, Atatürk'ün ölümünden yirmibeş yıl sonra, ama onun kurduğu Cumhuriyetin kırkıncı yıldönümünde, ama bugünkü lâyik Türkiye'de «İslâm ümmetindeniz» diye tören yürüyüşü yapmak... Bu, tekbirlerle Kubilây'ı boğazlamaktan farklı sayılmaz.

Kemal Paşazade Sait beyi rahmetle analım. Yetmiş yıl önce, Türkçemiz için yazdığı şu mısralar, Kayseri olayları, için de biçilmiş kaftandır:

Arapça isteyen Urbana gitsin,
Acemce isteyen İran'a gitsin,
Firengiler Frengistana gitsin,
Ki biz Türküz, bize Türkî gerektir,
Bunu fehmetmeyen eşşek demektir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Almanya'da toprak altında mahsur kalan 14 işçi kurtarıldı. — Gazeteler —

— Ah beni de bir kurtaran olsa!...

ŞİMENDİFER SAATİ

YAZAN: *Adnan Veli*

Doktor Nejat:

— Dayanılır bir hayat değil bu, diyordu kendi kendine.. İnsanın ne dinlenmesi belli, ne uykusu, ne yemeği.. Ama kabahat kimsede değil tabiî. Bu mihneti sen kendin seçtin oğlum.. Sen, yoksul, çileli bir üniversite hayatının bütün varlığına doldurduğu üstün insan olarak yaşama hırsını ezemedin bir türlü.. Bu yüzden hayat, sana verdiklerine karşılık senden de bir takım hakları alıp götürecekti elbet..

Mavi kravatını üstünkörü bağladıktan sonra aynada, derisi kırışmış yüzünü, içi burkularak seyretti. Çenesini, insanların büyük payını kendilerine ayırdıkları acıma duygusuyla, bir iki sefer hafifçe okşadı. Sonra saate baktı. Gece yarısı üç saat geride kalmıştı. Dışarıda, mahalle bekçilerini apartman kapılarının karanlıklarına iten poyrazın kamçılaştırdığı yağmur, pencere camlarında çatlıyor, kara asfaltın bulanık cilâsında titriyen otomobil farları, şu anda sokağa çıkmanın pek akıl kârı olmadığını haber veriyordu.

«Nişantaşı neresi, Yeşilköy neresi?..»

Ama insanlığın topyekûn yaşayışında, bundan çok daha katmerli çilelerin de var olduğunu düşünüyordu.

Dolabın camlı kapısını açtı. Büyük, meşin çantasına bir takım âletler doldurdu. Bir paket pamuk, bir şişe alkol koydu. Yün atkıyı boynuna doladıktan sonra paltosunu giydi. Kapıdan çıkarken, ne olur ne olmaz, cebindeki anahtar dizisini bir daha yokladı. Merdivenin otomatiğini yakıp, basamakları hızlı hızlı indi.

Sokak kapısının önündeki otomobilin camları iyice buğulanmıştı. Arabaya girer girmez bunları sildi. Sonra motoru çalıştırdı. Tekerlekleri, birer birer kaldırımdan düşürerek asfalta çıktı, Harbiye'ye doğru gazladı arabayı..

Yollarda kimseler yoktu. Taksim'e yaklaşırken, Emirgân ve Yeniköy'ün icâzetli otellerine konsomatris taşıyan bir iki taksi ile karşılaştı.

Tarlabaşı, Tozkoparan, Unkapanı, Aksaray.. Arabanın camlarında musluk suyuna dönen yağmur, önünü görmesini zorlaştırıyordu. Ense kökünde de müthiş bir ağırlık hissediyordu. O gün 20 den fazla kadın hastaya bakmıştı. Bir kadın hasta, mızmızlıktan yana üç erkek hastaya bedel olduğu için, toplam daha da kabarık sayılabilirdi. Caddenin lâmbalarıyla benzinci ışıklarından gayri, Tapkapı'ya kadar göze çarpan bir şeyle karşılaşmadı. Sur dışına çıkınca, arabayı biraz daha yavaşlattı. Oysa:

— Çabuk yetişin, demişti telefondaki erkek sesi.. Titrek, kuşkulu bir sesti bu.. Kadındaki doğum sancılarının arttığını haber vermişti.

Ne olacak çabuk yetişirse?..

Bir insan, ötekilerin arasına katılacak. Her önlerine gelen tanıdığa, çocuklarının zekâ hikâyelerini anlatarak keyiflenen ana ve babaya karşı, en az 6-7 yıllık işkence mükellefiyetini tamamladıktan sonra ilkokul.. Kızamık hastalığı.. Mahallede çocuklarla döğüş.. Sünnet dırıltıları.. Orta okul.. Islık çalmalar, Elektro-gitar hevesleri, okul kapısında kız beklemeler, sınıfta çakma patırtıları.. Askerlik muayenesi.. Yeni filmler.. Amerika'da moda olan Kalama dansının yeni figürleri.. Sigara.. Eve geç gelmeler.. Dublesiz pantalon paçası.. Amatör ehliyeti.. Haftanın dört günü at yarışı.. Transferde son dalavereler.. Hakeme ana avrat..

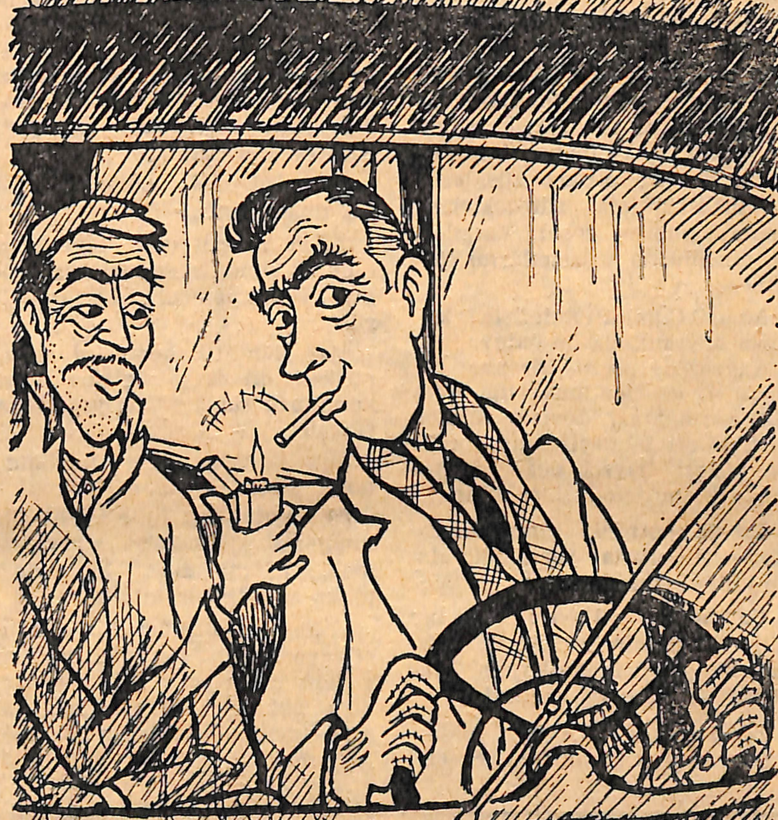
Ve sonra belki Üniversite.. Talebe birlikleri.. Kızlara sükse için, hoca ile matrak.. Bağırıp çağırmalar, yürüyüşler.. Ve sonra, hayatın asıl gerçekleriyle kucaklaşma.. Ondan sonra da düzene uyup yuvarlanma.. Seçim, insan hakları, düşünce özgürlüğü, gerçek demokrasi gibi, ağızlarda nâne şekeri haline gelen lâflar.. Sonra da Gümrükte bir tanıdık.. Maliyede yandan çarklı bir müfettiş.. Lisans için Ankara Otelleri.. Ticaret Odasında «Bakan»lı toplantı.. Akşam klüpte, ufaktan bir bezik.. Arkadaş karısı ayartma.. Uzun lâfın kısası, Demokratik düzenin lâzım-ı gayri müfârikı olan her şey..

Bir insan böylesine yaşamak için Yeşilköy'de ana karnından fırlamıya hazırlanıyor.. Hani insanın «Fırlamaaaa!..» diyeceği geliyor..

Ne o?.. Karanlıkta bir gölge mi?.. Bu yağmurda?..

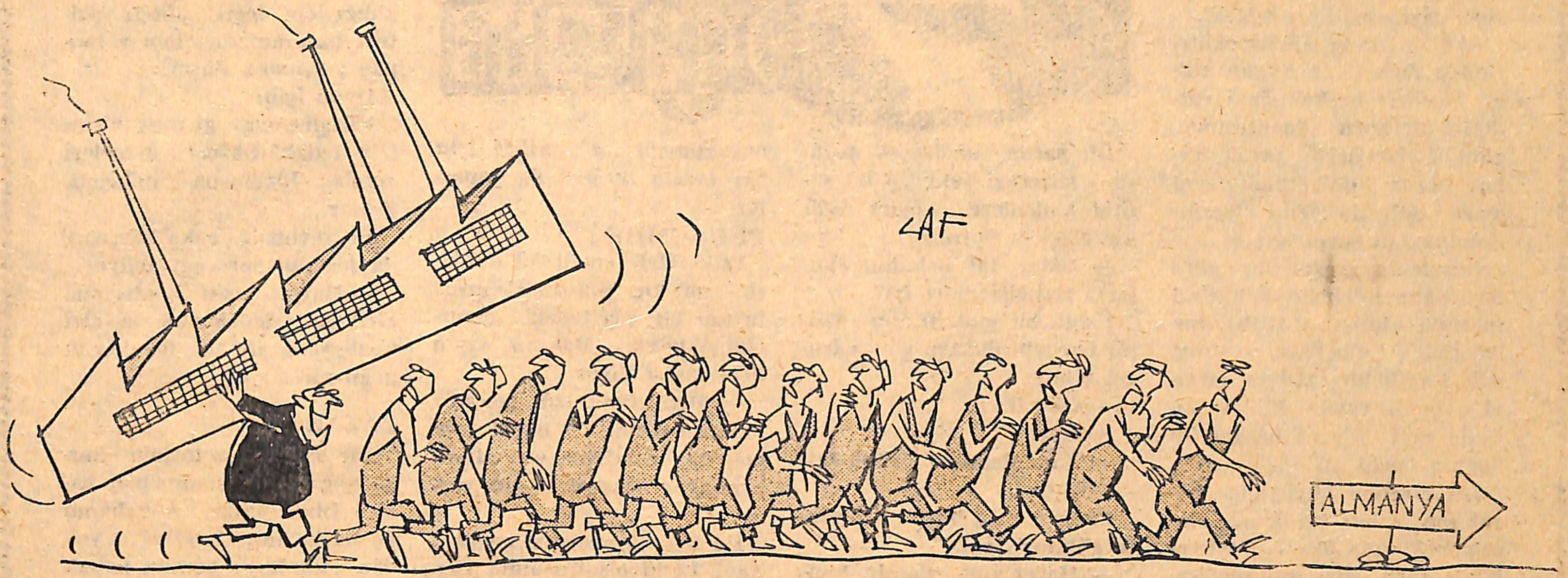
Gaz pedalından çekti ayağını doktor Nejat.. Kara asfaltın, şöyle böyle aydınlanan kenarında, omuzuna çattığı sopasının ucuna çıkınını takmış bir adam, yağmurun insan etine hazırladığı zulme karşı nanik yaparak yürüyor..

Bir insan, camlarının dibinden içeriye sıcak hava üfüren bir otomobilde giderken, başka biri, yağmurdan şamar yiye yiye onun ardından bakarsa, ya lâstik patlar, ya rot çıkar diye düşündü bizim doktor.. Kendini bir tehlike ile yüzyüze gelecekmiş gibi sanması, biraz da zorlama idi.. İçindeki acıma duygusunu, hak duygusu biçimine

«Almanya'ya giden işçilerimiz her gün biraz artıyor..» — Gazeteler —

Fabrikatör — Ben de geliyorum çocuklar!..

sokarak frene bastı. Yolun kenarına aldı arabayı.. Sağ tarafa sarkarak camı açıp, gerideki adamın sokulmasını bekledi:

— Merhaba hemşerim..

Şaşırdı öbür yolcu: Biraz da korkuyla:

— Merhaba, diyip olduğu yerde durdu.

— Ne yana gidiyorsun bu yağmurda?

— İleriye gidiyorum beyim..

— Çok uzak mı yolun?

— Eh, biraz sürer..

— Gel seni götüreyim öyleyse.. Ben de o yana gidiyorum..

— Beyim, benim üzerim ıslak.. Sen git yoluna.. Rutubetimi sana ne diye geçireyim?

— Gel canım, zarar etmez.. Benim yolumun üstü.. Hepimiz kardeşiz..

Arabaların döşemeleri naylon olmayıp da, kadifeden olaydı, doktor bu lâfı söyler miydi, orası bilinmez..

Adam, ister istemez sığındı arabaya.. Doktor tekrar gaza basarken sordu:

— Bu saatte ne işin var ileride?

Çıkınıyle sopasını bacaklarının arasına kıstıran adam, iç cebinden yazma mendilini çıkarıp yüzünü kurularken:

— Ekmek derdi beyim, dedi.

— Fırın mı var ötede?..

Bu soğuk şakanın yersiz kaçtığını anlayıp lâfı değiştirdi:

— İşe gidiyorsun besbelli..

— Yooo, dedi adam.. Bir işim yok benim.. Zekeriyya beyin tuğla harmanını bilir misin?

— Bilmem..

— Hah işte, onun tuğla harmanına üç işçi lâzım gelmiş.. Akşam, bizim Mucur'lu Kâmil söyledi kahvede.. Haber yayılırsa, üç işçinin yerine otuz işçi gider. Erkenden gideyim de, siftah ben iş istiyeyim dedim..

— Ha, bak.. Akıllı davranmışsın.. Gir kapıda bekle..

— Beklemekten korkmam ben, beklerim çok çok..

— İyi insana benziyorsun sen..

— İyiyimdir..

Bu sözü, inanarak söylemişti.. Doktor da inandı.

— Peki öyleyse, dedi. Ceketimin sağ cebinde sigara paketi vardır. Oradan bir sigara al, bana da ver..

Adam çekingendi:

— Estağfurullah.. Senin cebine nasıl el sokarım?..

— Sok diyorum sana yahu.. Çıkar sigara paketini.. Sen naneli sigara içer misin?..

— İçmedim şimdiye kadar.. Ama işittim..

— Al oradan paketi.. Buldun mu?.. Hah işte o.. Bir kendine al, bir de bana ver..

Adam, korka korka paketi uzattı doktora..

— Buyur beyim..

— Tamam.. Bir de sen al.. Şimdi koy peketi yerine..

— Aldım beyim.. Paketi de yerine koydum beyim..

— Önümü iyi göremediğim için, direksiyonu da bırakamıyorum.. Şimdi yeleğimin sağ cebine sok elini.. Orada bir çakmak vardır, çıkar onu..

Adam, gene istemiye istemiye, elini yelek cebine sokup çakmağı aldı. Birkaç sefer kurcaladıktan sonra, nasıl yakılacağını keşfetti. Çaktı çakmağı, ateşi doktora uzttı. Sonra kendi sigarasını da yaktı:

— Allah senden razı olsun beyfendi.. Bu dünyada iyilik et de, istersen denize at..

— Eh, biz de elden geldiği kadar..

Ötesini söylemedi.. Sigarasından bir nefes çektikten sonra, Salem'i deri eldiveninin parmaklarına kıstırdı. Konuşurken, gözünü yoldan ayırmıyordu:

— Ben de, dedi, bir hâmile kadına doğum yapmıya gidiyorum..

— Çok sevap edersin beyim.. Her hal doktorsun sen?..

— Öyle olduk bir kere.. Ama çok eziyetli bir iş bu..

— Eziyetli olmaz mı?.. Candan can koparıyorsun.. Ama Cenâbı Allah da ona göre mükâftını verir..

Araba oldukça yavaş gidiyordu. Sağdaki benzincinin önüne geldikleri sırada, doktor ışıklardan faydalanıp saatine bakmak istedi. Telefondki erkeğe «Yarım saat sonra oradayım» demişti. «Doktor yarım saatleri» nin, bir buçuk saat ile üç saat arasında değiştiğini herkes bildiği için, bizimki de fazla acele etmiyordu.

Ama ne o?.. Birdenbire irkildi.. Kol yordamıyla şöyle bir üstünü aradı. Cebindeki saat uçmuştu. Arabayı yolun kenarına alarak durdurdu. Pantalonunun arka cebinden çıkardığı küçük kara tabancayı, birdenbire yanındaki adamın böğrüne dayadı:

— Bana bak deyyus, dedi.. Çabuk saati cebime koy..

Beriki, şaşıracaldı.. Kekeliyerek:

— Hangi saati beyim? dedi.

— Çakmağın yanındaki saati söylüyorum, it.. Sizin gibilere merhamet câiz değildir zaten..

Adam titremiye başlamıştı:

— Valla beyim..

— O kadar söylüyorum sana, köpoğlu köpek.. Sa..a..ti ye..lek.. ce..bi..ne.. koy.. Namussuz hergele.. Sizin gibilere acımak ha?..

Doktorun çeneleri kasılmış, gözleri büyümüştü. Ama kararlı idi.. Adam, tarifsiz bir çaresizlik içinde:

Bak beyim, diyecek oldu. Doktor tekrar gürledi:

— Sana söylüyorum eşşoğlu eşşek.. Çabuk saati çakmağın yanına koy..

Beriki, elleri titriye titriye, saati, çakmağın bulunduğu yelek cebine bıraktı. Doktor bir daha gürledi:

— Aç kapıyı, defol şimdi..

Adam, şaşkın haldeydi.. Çıkınını, sopasını koltuğunun altına kıstırdı. Kapının nasıl açılacağını bilmiyordu.. Doktor uzandı, açtı kapıyı.. İşçi, bir ayağını yere koymuştu ki, arkasından müthiş bir tekme geldi. Yüzükoyun asfaltın üzerine uzanıverdi. Çıkın ile sopa, birer tarafa gitmişti. Doktor öfkeyle gaza bastı. Müthiş bir patinaj gacırtısından sonra araba, ok gibi fırladı, gitti.

Ve sonra Yeşilköy.. Ve sonra telefonda bildirilen adres.. Ve sonra köşe başında paltosuz bekliyen, telâşlı bir erkek..

Daha sonrası mı?..

Kadının inriltileri, bağırtıları.. Kapının önünde ağlaşarak bekleşen kadınlı, çocuklu akraba.. Kanlar, pamuklar.. Dünyaya ayak basmanın ilk feryadı.. «Nevzad»ın kıçına şap şap inen şamarlar..

Doktor, sevinçten ağlıyan babanın uzattığı para tomarını, fiyat önceden kararlaştırıldığı için, saymak nezaketsizliğini elbette göstermedi.

Ve sonra tekrar Yeşilköy'den Nişantaşı'na dönüş..

Öf bu hayat.. Dayanılır gibi değil canım.. Gene su birikintilerinden geçerken, fıskıyeler gibi etrafa su püskürten otomobille uzun bir yolculuk..

Nişantaşı'ndaki apartmanın önünde doktor Nejat, araba kapılarının iç düğmelerini bastırarak, uzun donlu kapıcının eline de iki buçuğu kıstırarak ansöre zor attı kendini.. Daire kapısından kendi odasına kadar, ayaklarının ucuna basarak yürüdü. Karısının uykusuna saygı, toplumsal görevlerinin birincisiydi. Âlet çantasını boşaltmadan masanın üstüne bıraktı. Yatağının baş ucundaki lâmbayı yaktı. Bir uyku hapı almak için, masanın üzerindeki ilâç şişelerine uzandığı vakit, gözleri dehşetle büyüdü.. Kendi saati masanın üstünde duruyordu. Hemen elini yelek cebine attı. Islak yolcunun bu cebe bıraktığı saati çıkardı. Arka kapağı paslanmış, şimendifer marka külüstür bir şeydi bu..

Olduğu yerde sendeledi. Heybeli adamın beline yerleştirdiği tekmenin şiddetini daha iyi ölçmek için, karyolanın üstündeki şilteyi tekmelemiye başladı. Sekiz on tekmeden sonra aynanın önüne koştu. Kendi yüzüne yalvararak baktı. Bu yüzde, yağmur sularının içine boylu boyunca uzanmış, patlak dudağının kenarında Salem izmariti yapışık, isimsiz bir yolcunun nefreti parlıyordu.

Ve arka kapağı paslanmış Şimendifer saatinin tiktakları, kulaklarında büyüdü, büyüdü, büyüdü...

Adnan Veli

7 gün

PAZARTESİ :

Cumhuriyet Gazetesinin birinci sayfasında bir telgraf:

«A.P. Bursa Milletvekillerinden Ziya Uğur, bugün Millet Meclisi başkanlığına verdiği bir soru önergesinde, günlük civcivlerin, tavuk, yahut horoz olduğunun nasıl ayırt edilebileceğini Tarım Bakanından sormuştur.»

Gazetenin yazdığına göre bay Uğur Edebiyat Fakültesi mezunu imiş... Acaba, kümesinde kuluçkaya yatmış pek sevgili bir tavuğun civcivi oldu da sayın Milletvekilimiz eski Epcet hesabı ile doğum tarihi mi düşürecek?

Bir civcivin büyüyünce horoz mu, yoksa tavuk mu olacağı hakkında Meclis Başkanlığına soru önergesi verdirecek daha önemli bir şey gelmiyor aklımıza...

Bu haber, bize sevimli bir fıkra hatırlattı:

Balık pazarında limon satan ihtiyar yahudiye bir müşteri yaklaşmış.. Başlamış işportadaki limonları birer birer mıncıklamaya... Yahudi sormuş:

— Ne sıkıyorsun be?..

— Dişisini arıyorum...

— Evlenecek misin?

Ama civcivle, hattâ piliç olduktan sonra bile böyle bir ihtimal yok... Değil mi efendim?

SALI :

Tekel Bakanlığı çalışmalara başlamış: Gelecek yıl iki çeşit çay daha çıkarmak için...

Bu yeni çıkarılacak iki çeşit çaydan biri şimdikilerden daha lüks olacakmış. Öbürü de daha düşük kaliteli...

Yine bir fıkra anlatayım size:

Bir şarap imalâtçısı, piyasaya süreceği yeni tip iki şarabı kadehlere koyup ünlü bir eksperе sormuş:

— Üstat, tat bakalım şunları.. Hangisi daha iyi?

Üstat, bir yudum alıp yüzünü buruşturduktan sonra işaret etmiş:

— Öbürü...

Şarapçı:

— Ama, demiş öbürünü tatmadın ki...

Eksper, hâlâ buruk bir yüzle gülümsiyerek:

— Hacet yok, demiş, bundan daha kötüsü olamaz!

Biz de, Tekelin hazırlayacağı daha lüks çayı değil ama, daha düşük kalitelisini çoook merak ediyoruz: Bugünkünden daha düşük kalitelisi nasıl olur diye!

ÇARŞAMBA :

Nurettin Ardıçoğlu: «1964 de televizyon seyredeceğiz» demiş...

Devlet plânında televizyon yok ama, devletlinin plânında var demek!

Televizyonda neler gösterecekler bilmeyiz ama, meselâ köprü üstündeki, meselâ Karaköy meydanındaki trafik memurlarının taşıtlara nasıl tepinerek, zıplayarak, kanat çırparak, avurtlarını şişire şişire düdük çalarak: «Geç.. Dur.. Sağla, solla..» işareti verdiklerini filme alıp gösterirlerse, yalnız şu gamlı vatandaşları güldürmekle kalmazlar, dünya televizyonlarının komedi gösterileri için her tarafa ihracat da yaparlar!

PERŞEMBE :

Psikiyatri enstitüsü müdürü Prof. Dr. Rıdvan Cebiroğlu'nun bir gazetedeki demecini okudum. Bakınız, sayın üstat neler diyor:

— Memleketimizde beş yüz bin geri zekâlı, bir buçuk milyon da cemiyete ve aileye uyamıyan dengesiz çocuk vardır...

İki milyon anormal çocuk... Yani Türkiye nüfusunun yüzde yedisi!

Hem bunlar sade çocuklar.. Ya bir de anormal büyükleri sayarsak?

Korkarım dışardaki sapıklar, içerdekilerden fazla!

CUMA :

Gazetelerde ilânlar okuyorum:

«Vatandaş!.. Yabancı dil öğren!»

Güzel nasihat, doğru nasihat, faydalı nasihat... Her yabancı dil, bir hazine anahtarıdır: Sizi, bir başka milletin kültür servetine kavuşturur.

Ama, nedense bu: «Vatandaş! Türkçe konuş!» Levhalarını hatırlatıyor.

Dünya ne kadar ve ne çabuk değişiyor, değil mi vatandaş?..

CUMARTESİ :

Koalisyon partilerinden ikisi durumdan şikâyetçi. Sanıyorlar ki, hükûmette görev almakla vatandaş gözünden düşüyorlar.

Bir insan, bir parti, bir devlet adamı, hükûmette vazife aldığı için değil, aldığı vazifeyi başaramadığı için vatandaş gözünden düşer!

Onun için:

«Koalisyona girmek bizim için fedakârlıktır» demeleri yersiz, lüzumsuz, mânasız, haksız...

Bu sevimsiz caka karşısında insanın soracağı geliyor:

— Baylar, sizin koalisyona girmeniz fedakârlık da, sizi koalisyona almak fedakârlık değil mi?..

PAZAR :

Bir sabah gazetesinin - karşılaştığımız zaman pek nazik - fıkra yazarı, Akbabanın üç hafta önceki «Doğru yoldan çıkanlar» konulu kapak resmini almış, söve saya soruyor:

«O Atatürk'ü, o kurtuluş destanını yaratanlar, çarşaflı, poturlu, eli tesbihli dini bütün insanlar değil miydi?»

Biz, onun gibi ağzımızı bozmadan cevap verelim:

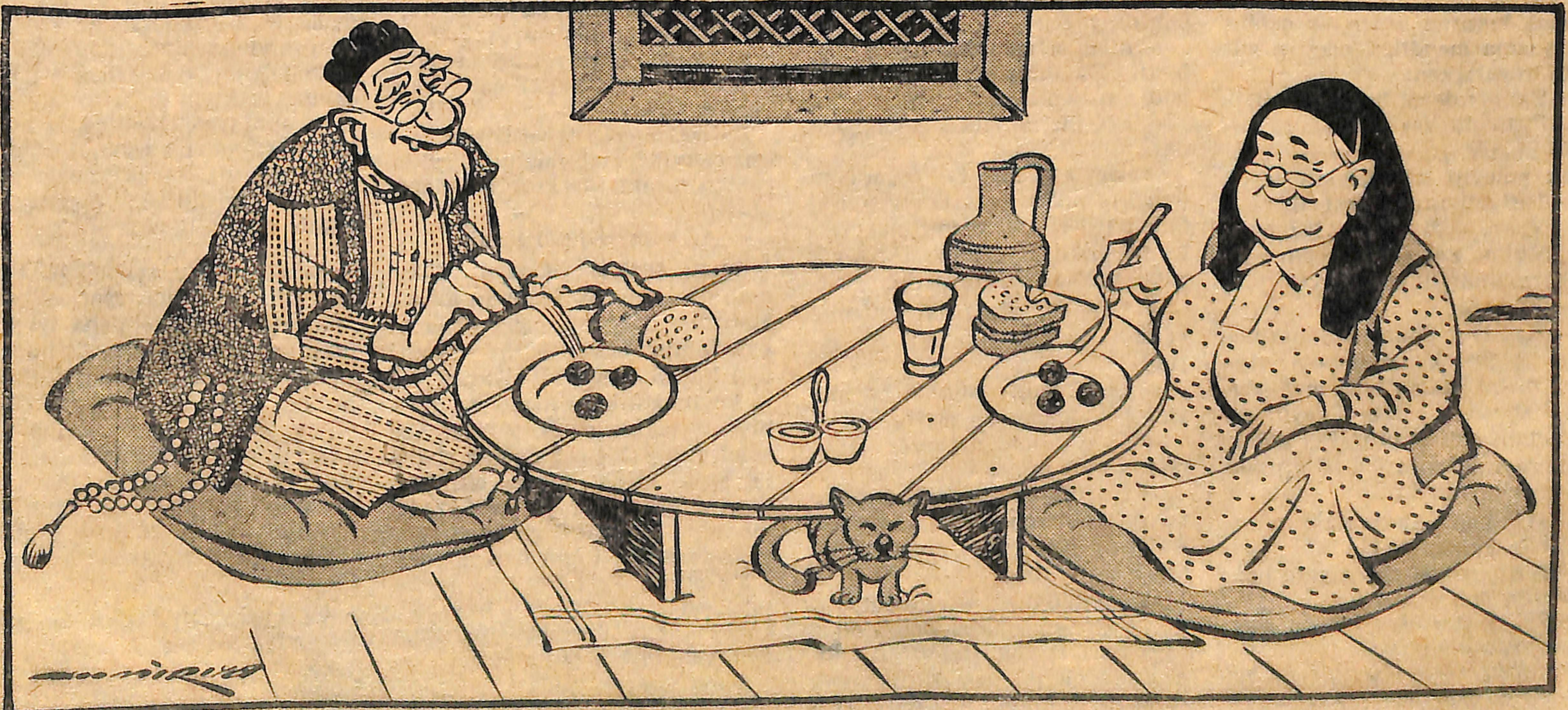
1 — Hayır... Dini bütün müslüman Türk başkadır, kara sakallı, eli tesbihli, dört karılı yobaz başkadır.

2 — Hayır... Kurtuluş destanını onlar yaratmadı. Onlar, Konya isyanını, Düzce isyanını yarattılar. Atatürk'ün idamına fetva verdiler ve kurtuluş ordusunda değil, halife çetesinde Mustafa Kemal'e karşı savaştılar.

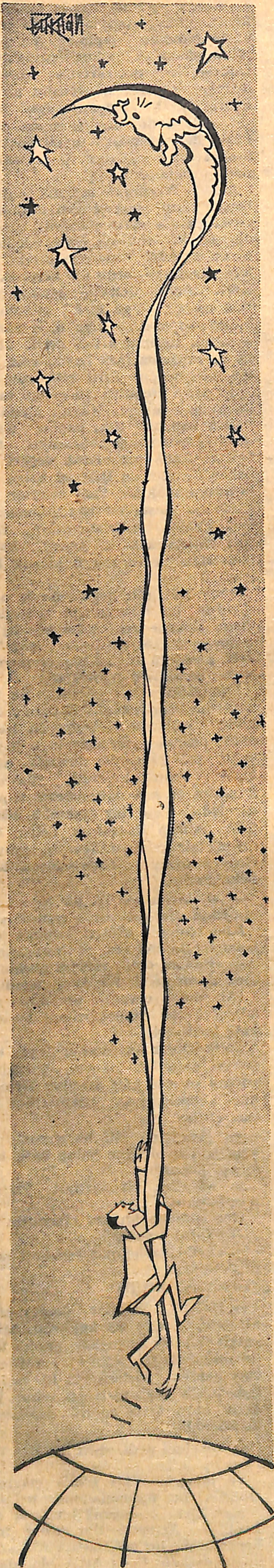
Şimdi de, Atatürk'ün heykelini kırıyorlar, resmini yırtıyorlar ve Kayseri caddelerinde, başlarında sarık, bir beyaz ata binip dolaşıyorlar.. «İslâm ümmetindeniz» diye bayrak taşıyorlar!

Anlatabildik mi efendim?

Eski emeklilerin de aylıkları ayarlanıyor... — Gazeteler —

— Çok şükür Allahımıza... Ekmeğimize zeytini de kattık!

Aydede — Eyvah, sakalı ele verdik!

Eş ve Metres

«Metres»le «Karı» nedir?.. İşte nazik bir konu:
Azar bütün çapkınlar, kıvırınca milyonu,
Metres tutar en sonu!

Yâni metres hayatı değildir züğürt işi..
Evli olsun, olmasın.. Bulur bir oynak dişi:
Zengin olunca kişi!

Metres tıpkı «Meze»dir, karı da tıpkı «Çorba»..
Hele biraz düşünün: Hangisi hoş acaba?..
Şaşırdınız galiba!

Rakı yavan içilmez, insanı yere serer..
Değişiktir mezeler: Türlü kılığa girer,
Sayılmaz birer birer!

Bâzı toprakta olur, denizden çıkar bâzı..
Tiryaki ayırt etmez.. Akşam sulanır ağzı:
Peynir - Kavuna razı!

Lokantaya gidersen, çeşitlerine bak, ye:
Neyi çektiyse canın.. Ya soğuk, ya sıcak ye;
Otur, tabak tabak ye!

Meyhaneci değilim.. Türlü türlü aş olur,
Sofradaki mezeler kuru olur, yaş olur,
İçkiye yoldaş olur!

Buna benzer metres de: Daima yanar döner;
Gösterir bin bir hüner, hep zevkimizi dener,
Sonunda bizi yener!

Bu kşam istersiniz sizinle içsin rakı..
Parlatır kadehleri.. Söyler kimisi şarkı,
Olmaz bülbülden farkı!

Öbür gece dersiniz: Gel, dans edelim biraz..
Kâfir kurnaz mı, kurnaz: Etmez buna itiraz;
Oynar hiç yapmadan naz!

Çünkü onun maksadı sizi oyalamaktır,
Paradan haber verin: O, kiralık kucaktır,
Kucağı pek sıcaktır!

Bir servet avcısıdır, sözün kısası, metres:
Fatura karşılığı ondan alınız heves,
Bakın, çıkarır mı ses!

Öte yanda Karınız — gerçek insansa eğer —
Sizi, ömür boyunca, paranızdan çok sever,
Der: Bana kalbini ver!

Dalkavukluk ne bilmez.. Kolay sallanmaz başı..
Çatılsa bile kaşı, gene yanında taşı;
O, hayat arkadaşı!

Benzer tıpkı çorbaya: Ağzını yakar ama,
Ömrün karakışında aranılır daima:
Faydalıdır adama!

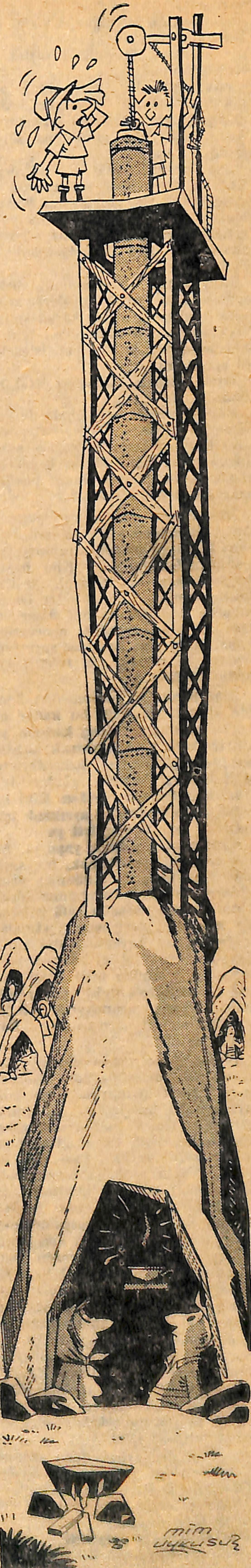
Fazla para harcanır metrese, meze gibi:
Aşkı dolduruyorken heyecanlarla kalbi,
Boşaltıverir cebi!

Çapkın erkek erince bir gün geçkin yaşına,
Usanır metresinden, döner can yoldaşına:
Aklı gelir başına!

Sarhoş, mezeden sonra, şifalı yemek seçer:
Yatar evde perhize: Mutlaka çorba içer,
Rahat köşeye geçer!

Necdet Rüştü Efe

Alman Maden İşçisi kurtarıldı.
(Gazeteler)

— Ben de bizimkileri kurtarmaya çalışıyorum!.

Kiki Hanımın Saati

nimet arzık

İster a... Kiki hanım kocasından bir kol saati istemişti. Adam da, her İstanbula gidişten saatsiz dönüyordu:

«Karıcığım, istediğim gibisini bulamadım...»

«Karıcığım, üzerindeki taşlar temiz değildi...»

«Karıcığım, bir tane buldum amma beni aldatıp aldatmadıklarını anlamak için Artine soracaktım. Artin de Beykoza gitmiş, ne iş için gitmişse...»

Kiki hanıma saat vız geliyordu. Kocasının bu jesti yapmaması vız gelmiyordu. İlle âşıklar mı ihmalci olmaz? Tövbe tövbe, aklına neler getiriyorlardı bu sevgisiz, hoyrat adamlar... Hiç gelmiyecekken?... Hiiiç!...

Kiki hanım bir otomobil istediği zaman özüne (genel binekleri vardı), gene ayni muameleyle karşılaşmıştı.

«Karıcığım, o Mersedes için 70 bin istediler. Altmış bin isteselerdi alacaktım...»

Özel bineksiz kalmıştı Kiki hanım...

Zümrüt yüzük istediğinde de öyle olmamış mıydı?.. Bedesten'de pire ararcasına dolaşmıştı kocası anlattığına göre. Zümrütlerin hepsi bulanık, hepsi damarlı, hepsi pürüzlü çıkmıştı, tesadüf bu ya!

Nekeslikten mi bunu yapıyordu?... İhmalden mi?.. «Meşru karının» kaprissiz olması mecburiyetine inandığından mıı?... Kiki hanım bugüne kadar kestiremedi. Ben de kestiremedim... Çünkü evine iyi bakıyordu da... Bir sandık şeker yollasa, ve o şekeri karısı pencereden kuşa kurda atsa hesabını sormazdı. Amma, bi tuhaftır, bi tuhaftı işte kadın gözüyle...

Kiki hanımla evlenmeden önce, bir kiralık kıza nah bu kadar bir tektaş takmıştı... Genç kadının yakınları hâlâ içini burkmak istediklerinde o pırlatadan bahsederlerdi Kiki hanıma kabul günlerinde... Hoş, onu kazasız belâsız Kiki hanımla evlenip, kızdan ayrılmak için vermişti amma, vermişti ya...

Karısına bir sürpriz yapmak, bir yaş gününü hatırlamak, bir seyahatten bir fasafisoyla dönmek prensibinin dışındaydı anladığıma göre...

Kiki hanım kocasını hâlâ katıksız bir sevgiyle seviyordu. «İmalâtçıydı» o: Her duygulu kadın gibi!.. Kafasında imal ettiği adamı seviyordu o!... Amma imal ettiği adamın gerçektekinle ilgisi varmış yokmuş... Orasını aramıyordu. Belki bir gün acı acı arıyacaktı... Pöf, gerçek ne ki?..

Kocası, fikir adamı değildi. Kocası gönül adamı değildi. Kocası, kalıp kıyafet adamıydı. Uzun boyluydu. Ezici tavırlıydı. Asil görünüşlüydü. Ömrü zaaflarını maskelemekle geçmişti. En aşağı 1400 tane maskesi vardı. 1400 tane de zaafı!.. Yakın uzak çevreye kendisini istediği kimlikle tanıtmıştı.

Kiki hanımın imal ettiği heykelde, baş ve kalb nahiyesinde, çatlaklar hasıl oluyordu sık sık. Onları sevginin sıvasıyla sıvıyordu. Sevgi yetmediği zaman hoşgörürlüğün payandasıyla payandalıyordu... Sonradan ne yapacaktı? Bilmem... Hayat devam ediyor... Amma karşısında o muhteşem başı gördükçe, içi eriyordu... Ne büyük İskenderde, ne imparator Auguste'te, ne Cesar'da vardı böyle bir baş tutuşu... Gerçi dünyayı fethetmişlerdi onlar amma, bir fatihin dış şeklini Tanrı kocasına vermişti işte!

Bu sefer de İstanbuldan saatsiz dönünce, içinde gizli bir tel koptu Kiki hanımın «çıt» diye...

«Anlat bakalım, neler yaptın» dedi tatlı tatlı, dıştan...

Ona «her şeyi» anlatırdı kocası:

— «Kikicim, ruhum benim, dedi... Bu Artin yok mu (Artinin her İstanbul dönüşü bir araba sözü edilirdi. Kiki onu tanımazdı. Kocasının iş çevresine aitti o. Muhabbet tellâlı mıydı ne?... Çok zengindi Artin anladığına göre...)

Artin iki kız getirmiş. Biz 4 arkadaştık. Öyle külüstür şeyler ki... Külüstür olmasa da benim o tarakta bezim yok... İş çevresi işte. Beraber yemek yemeğe mecbur olduk. Ben erken otele döndüm... Onlar!..»

Kiki hanım bu inceliksiz hikâyeleri her zamanki gibi ufak bir hayret ve tiksinti karışımıyla dinliyordu... Böyle bir baş taşıyan bir adam, nasıl oluyor da «kiralık» âlemlere bunca rahatlıkla dalabiliyordu?... (A Kiki hanımcım, o adam çünkü o âlemlerin adamı, neden buna karar veremiyorsun?.. Ver rahatlarsın... Sonra belki başka kararlar da verirsin!) Nasıl oluyor da?... Duygularını açığa vurmak için fazla mağrurdu Kiki hanım...

Adam gafletler içinde anlatıyordu:

— «Ertesi gün Artin (gene Artin) kuzu sarması yaptırmış. Açık havaya gittik. Gene bir zavallı kız bulmuş... (Ah bu Artin!) Ertesi akşam daha da enteresandı. Bak ben senden hiçbir şey saklamam. Sonra bana güvenin var dimi Kikicim?.. Bir lokale gittik. Biz 4 arkadaştık. Dört, yok üç kız geldi. İkisinde iş yoktu. Biri pırlanta gibi bir kız! Nerden bulmuşlar?... Pırlanta gibi!»

Kikinin içi hafiften burkuldu, ağırdan burkuldu ve bir tel koptu yeniden.

Adam gafletinin içinde yüzüyordu artık Trablus kulacıyla (pof pof açık bir kulaçtır bu!)

«Buna dokunmayın dedim. Yanıma oturttum!»

Kiki hanımın gözlerinde soğuk şimşekler çakıyordu, o hani yıldırımı henüz işitilmiyen cinsten...

— «Sonra»? diye sordu tatlı tatlı.

— «İnan ki, pırlanta gibi bir kızdı. Pırlanta-.. Kimse ona elini bile sürmedi. Ben vardım yanında! (vay şövalyem vay, yetimin hâmisi şövalyem!)

— «Sordum kendisine: Nasıl bu yola düştün diye?... (Eeeey, bu zevksizliği de mi yaptın?) Efendim, babası ölmüş zavallının. Annesini geçindirmek için bu yola düşmüşmüş... (Bu dünyada düşüş hikâyeleri ne acıklı, vallahi düşmiyenler hissiz de ondan düşmüyor..) Sonra Artin (Hay Allah gene mi o?..) Dedi ki: «Bu hanım kıza bir saat alalım... Ben 500 lira koydum. Artin de 500 lira koydu. Sonra...»

Kiki hanım kafasında seri bir hesap yaptı 2000... «Parayı kızcağızın çantasına koyduk. Eh yeter bir İsviçre saati için!»

Vah şövalyem vah, yeter demek... Demek bana aylarca getirmediğin saati bir çırpıda... Demek... Dur sen görürsün.. O senin Artinin de görür...

Adam karısını kendine çekti. Ruhsuz, ruhu çoook uzaklara dalmış bir vücuttu bu, amma o ruhla ruhsuzluk arasındaki farkı sezmiyordu ki...

İKİNCİ KISIM

Lokalde insanlar sırt sırta oturmuşlardı. Madenî bir orkestra kulak zarlarını örseliyordu. Bir tokmak ara sıra «rank» diye inip sanki dünyanın sonunu haber veriyordu. Veriyordu amma kimse duymuyordu dünyanın sonunu...

Masalarda rakı içiliyordu... Meze yığılmıştı masalara...

Bir striptizci kızcağız, zavallı bir müstehçenlik seriyordu pistte. Çocukluğu vitaminsiz geçmişti belli. Ayak kemikleri fırlamıştı, hani şu baş parmacıkların yamacındaki kemicikler... Öndeki masalardaki imtiyazlılar boyuna peçetelerle ağızlarını kuruluyorlardı, ya kebaptan, ya rakıdan.. Dimi?..

Kiki tam altı adet boğa enselinin arasındaydı. Bir de iki silik hatun daha vardı masada. İstanbulda Artinin gittiği plâjı aramış, bulmuş. Artin grubunun göz hapsinde sıcak kumlara uzanmış... Elleriyle kum savurmuş, parmaklarıyla buklesini kıvırmış, bacaklarıyla bir iki «rakkase» hareketi yapmış... Ve grup iki hoplama bir silme hareketiyle, kaidesini etrafına yarım ay şeklinde dizmişti. (N'olur gözünüzün önüne getirin...) Dur bakalım nasıl benzetecekti Artini de kocasını da... Fazla ileri gitmeğe niyeti yoktu... Amma dur bakalım, o da onları nasıl oynatacaktı...

Aaaa... Nerdeyse aşağılık duygularına batıp boğulacaktı o duygularda şu pis saatten ötürü... Nerdeyse... Siz dünyayı idare edenlere sorun aşağılık duygusu insanı nelere sürükler. Sorun bir kere. Gene Kiki hanımın dokusu sağlam, mayası hastı... Ona kırk aydanberi alınmıyan saat.. Niye o, o kadar ucuzdu!. İnsanın kendi eviyle kiralık ev arasında fark buydu işte. Bu düşünce de ona hafif geliyordu.

Şu Artin efendiye, şu evinin mutluluğunu sarsan (Artin efendiye bulma kabahati Kiki hanım!) Saatlerin en pahalısını aldıracaktı... Bakalım kiralık kız olarak değeri ne kadardı?.. Bir de Bünyan halısı aldıracaktı ufaktan. Yeni evlerine taşınan bir dosta eli boş gitmişlerdi de... (Yahu hatırlatsaydın?... Her şeyi hatırlatmak mı lâzım?... Saati hatırlatan oldu mu o kiralık kız için?...)

Onun için, altı boğa enseyle oturuyordu, bu lokalde, bu masada... Pistte çingene kız, müstehçenliğini sermeğe devam ediyordu... Göğsündeki püsküllü fırfırıkları çevirerek, ay ne komikti o fırfırıklar...

Yanındaki adam (Artin... Ne de kocasına benziyordu!.) Başkan mevkiinde, saçlarını okşuyordu hafif hafif, pederâne tavırlarıyla o havayı vermeğe muvaffak olmuştu. Kiki hanım kıpırdamıyordu, yüzünün ifadesini de kıpırdatmıyordu. Kıpırdatmadığı ifade, bir şaşkınlık, bâkirelik, ıstırap ifadesiydi. Peder Artin rikkate gelmişti. Ter ter tepinen çingene kızının fırfırıklarına bile bakmıyordu.

— «E kızım sen iyi bir kıza benziyordun. Bu yola nasıl saptın?..»

Kiki hanımın gözleri sahiden buğulandı. Rolünü çok benimsemişti.

— «Babam öldü, annemi geçindirmek lâzım geldi. Bir kere düştük!»

(Al sana cevabı muhayyelesiz adam! Zaten ruhsuz ruhun bu cevabı bekliyor!)

Sofradakiler duygulanmışlardı. Bu babası pattadak ölünce, pattadak yolunu şaşıran kıza acıdılar. Dünyanın ahlâksızlığına hükmettiler ve esef ettiler...

An gelmişti. An kaçmamalıydı. Kiki hanım bileğine bakıp hafif bir feryat kopardı:

— «Saatim, ah saatim!.. Plâjda unuttum!..»

Her kafadan bir ses çıkıyordu:

— «Yarın buluruz!»

— «Belki kaybolmuş eşyalara vermişlerdir!..»

— «Nasıl saatti?»

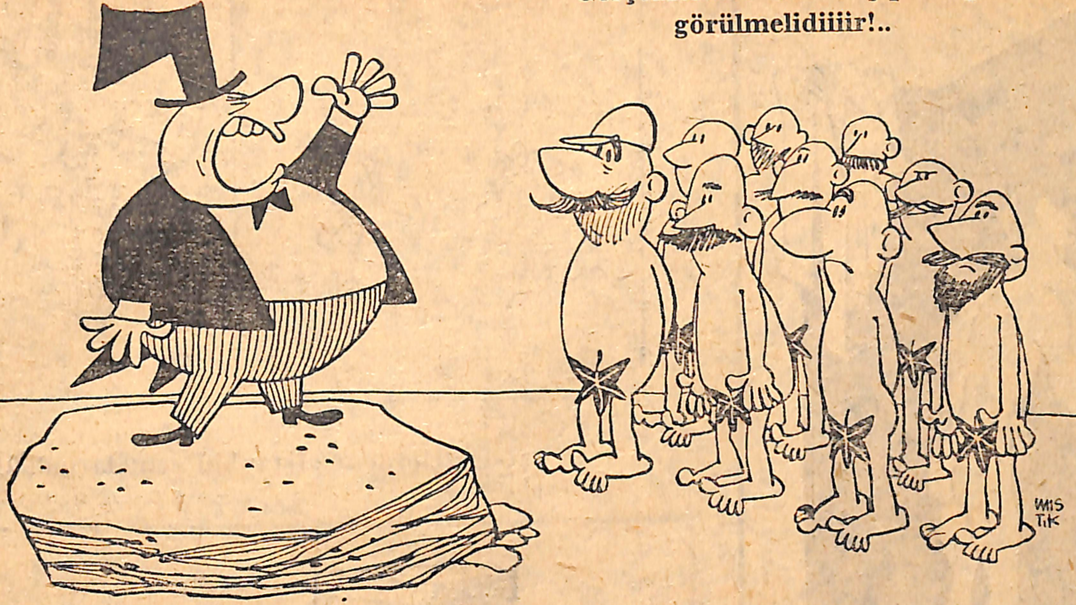
— İsviçre... Yağmur çiseler gibi ağlıyordu! (Ne de kolaymış ağlamak!) Küçük elmasları vardı, bir de miiinicik iki yakutu... (Miiinicik) derken gözlerinden iri yaşlar fışkırmağa başlamıştı bu sefer. Ve Artin, baba Artin bu iri damlalarda boğuldu...

— «Beyler» dedi, «ben bin lira veriyorum...»

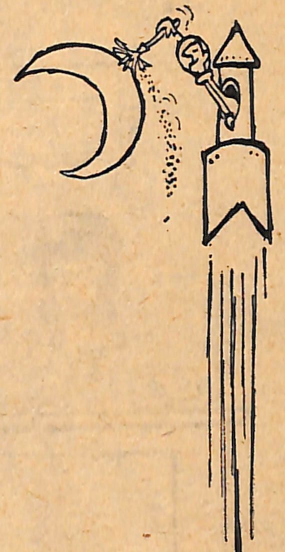
Ve morarmış bir binlik çıkardı. Öbürleri de, dumanlanmış kafalarından birer morarmış binlikler çıkardılar. Artine teslim ettiler. Bir beyhudeliğe hizmet, onları iftiharla dolduruyordu. Baba Artin binlikleri aldı. Saydı. Yelpaze gibi açtı. Kapattı, katladı.. Kikinin çantasına yerleştirdi!

Hiii, iyi ki kocasının ablak resmini görmemişti. Amma ne ablaktı o

— Gerçeklerrrrr bütün çıplaklığı ile görülmelidiiiir!..

Bir Amerikan füzesi ayın tozunu alacak. — Gazeteler —

resim, hissiz, çiziksiz, ifadesiz. Neden onu taşıyordu ki çantasında... Usulca alıp yırttı. Kalbinde bir tel daha gerilip gerilip kopmuştu... Kiki hanım düşünüyordu:

«Senin dünyan balya balya sattığın mal, neyse o mal!»

«Senin dünyan tomar tomar para.»

«Senin dünyan, yığın yığın, kiralık kadın vücudu Artin efendi, dünyanın bütün Artin efendileri!»

Sıvışmalıydı artık bu Artin efendilerin dünyasından. Usulca hâmisinin kulağına eğildi:

— «Çok yorgunum... Beni mâzur görün...»

Artin efendi yeni keşfettiği iyiliğinin ve alkol buharının içinde yüzüyordu.

Silik hatunlardan biri cırlak bir sesle: «İçeliiim, açılalım, içeliiim açılalım» diye trankadak kadeh tokuştururken, Kiki hanım ayağa kalktı.

— «Artin beyfendi» dedi dayanılmaz yumuşaklığı ile: «Ben gidiyorum, yarın Tünelde saat onda sizi beklerim. Saati beraber alalım...»

— «Güzel kız» diye cevap verdi Artin, dili hafiften peltek, «güzel kız, saat bir vesileydi. Sana ufak bir hizmette bulunmanın vesilesi!»

— «Yok olmaz, kabul etmem...» Orkestranın tokmağı hayatı durduruyordu o esnada...

* * *

Kalın çaprazlı kravatıyla, çivit maviliğinde kostumüyle, karın nahiyesinin ufak bombeliğiyle, ön cebinden baş kaldıran bordo kenarlı beyaz mendiliyle Artin efendinin olanca Artinliği üstündeydi o gün. Tünelin önünde tam dakikasında buluşmuştular.

Vitrini zengin, bir kuyumcuyu geçtiler... «Burası kazıkçı» dedi Artin... Vitrini zevklice, ikinci kuyumcuyu da geçtiler: «Bunlar dolandırıcı» dedi Artin... (Özel teşebbüsün özel teşebbüs hakkındaki fikirleri cidden parlaktı!) Bir ufacık dükkânın önünde durdular nihayet.

— «Hah, burası» dedi Artin, «dosttur...»

Karanlık bir hücreydi dostun dükkânı. İçinde kör bakışlı bir adam vardı, zamanın akışını bekliyen halli...

Kör bakışlı kalın bir adam bir çok saat getirdi içerden.. Dünyanın en zevksiz İsviçre saatleriydi bunlar. Zevksizlik yarışması için hazırlanmışlardı herhalde... Baktılar, evirdiler, çevirdiler, ışık yaktılar, ışık kapattılar, sokak kapısının önüne çıktılar kulaklarıyla «tiklerini taktaklarını» dinlediler, duracak mı diye sarstılar, nihayet Artin efendi, iki yanı kamburcuklu, elmas kıymıklarıyla süslenmiş bir tanesini ayırdı...

Yolda, kalan parayla bir de Bünyan halısı aldılar, hani o yeni eve taşınılan ve eli boş ziyaret edilen dostlar için... Kiki hanımın içinde artık hicran kalmamıştı...

* * *

Ankara garında, bir bozkırlının bahar hasretiyle karşıladı Kiki hanımı kocası. İki ayda epey yaşlanmış (o yaşlarda öyle olur...) Gözleri hayretle, o hasret havasında, Kiki hanımın bileğindeki parıltılı kamburluğa kaydı... Meraktan patlamasına rağmen, saat nerden geliyor, nerden gidiyor diye sormadı.

Merak bir zaaftı gerçi. Amma karşıdan hiçbir açıklama gelmeyince dayanamadı:

— «Bu saati nerden buldun?»

— «Bulmadım, hediye ettiler!»

— «Kim hediye etti?..»

— «Artin efendi!»

— «Hangi Artin efendi?..»

— «Senin Artin efendi canım.. Yani bizim Artin efendi artık!»

— «Ne münasebet?..»

— «Eeeee... Münasebeti öğrenmek istersen, gelecek seyahatinde gider sorarsın... Şu acaipliği de kendisine iade edersin, anlar!..»

Ve bileğindeki altın kanburu sıyırıp uzattı.

* * *

Kiki hanımın kocası Artin'le ne konuştular, ne görüştüler kimse duymadı. Artini öldürmediğine göre, çok dostane ayrıldıkları tahmin edilir. Yalnız İstanbuldan döndüğünde, başka bir saatle dönüyordu karısı için. Çok zarif, çok kıymetli, çok güzel işlenmiş bir saat. Ayrıca bir de tek taş, içinde yeşil güneşler yanan, etrafı damla damla pırlanta çevrili bir zümrüt yüzük!

Dünyadaki Artin efendilerin varlığı onu düşündürmüştü... Düşünebildiği kadar... Karısının... Ticarî değeri, onu hem ürkütmüştü, hem gururunu (nedense o kaba hisse erkeklik gururu diyorlar!) okşamıştı... Onu dünyanın hiçbir Artin efendisine kaptırmamağa bakmalıydı...

Gene kördü kör her zamanki gibi, her zamankinden fazla kör...

Artin efendiler onun rakibi değildiler ki, onun benzeriydiler...

O hasmını bambaşka bir «cinste» aramalıydı, ve şükür bin kere şükür bulacaktı tez... İnce, zarif, hatırşinas, ihtimamlı, ruha değer veren cinsten! Amma aklına gelmiyordu ki, gelemezdi ki, gelmiyecekti ki...

İşte Kiki hanımın saatinin uzunca hikâyesi...

Bütün dünyanın Kiki hanımlarına ithaf ediyorum... Ve sonradan, sonradan Kiki hanımı mahkûm edebileceklere!...

Yazısız

«Bir zamanların fakir yemeği Torik balığı 140 lira» — Gazeteler —

Uç baba torik!

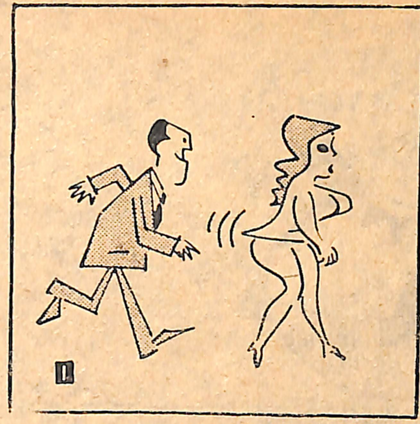

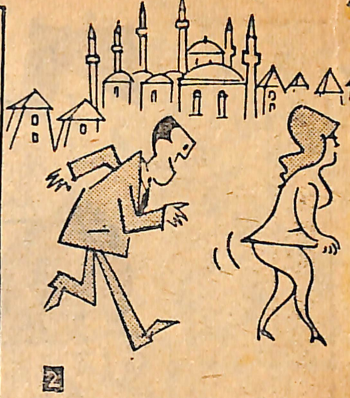
— Ben soyundum doktor hanım!..

Karakola 7 metre uzaklıktaki mağaza soyuldu.
(Gazeteler)

— Yanlış ulan burası karakoool!..

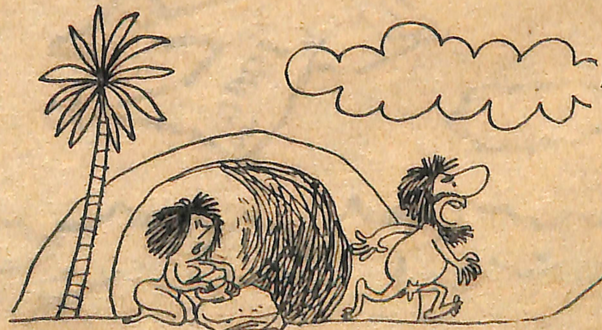

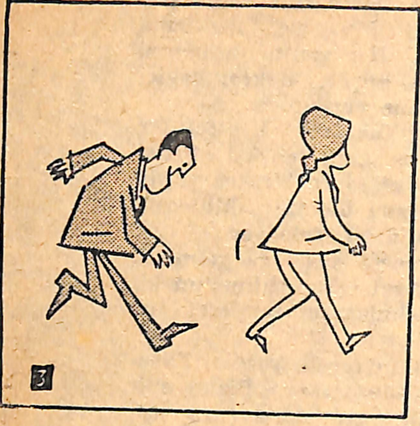
Gazetelerden: «İstanbul semalarındaki radyoa

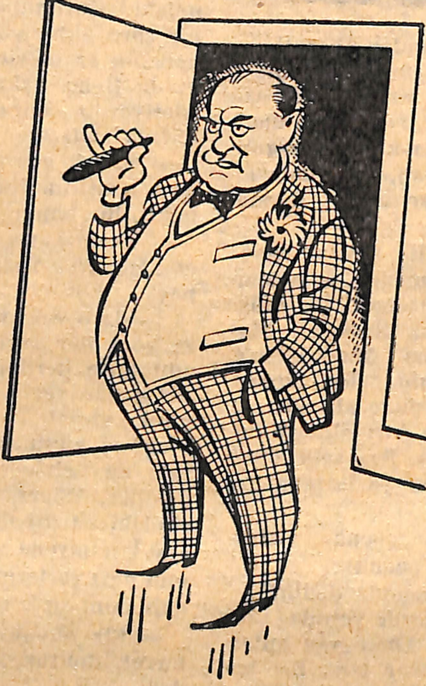
— Bir mektup yazdıracağım.

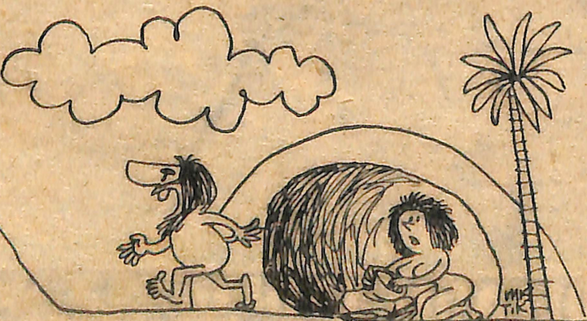
İki adam birden — Artık buradan bıktım.

...ite cinsiyet değişikliklerine sebep oluyor!»

...çinizde daktilo bilen var mı?...

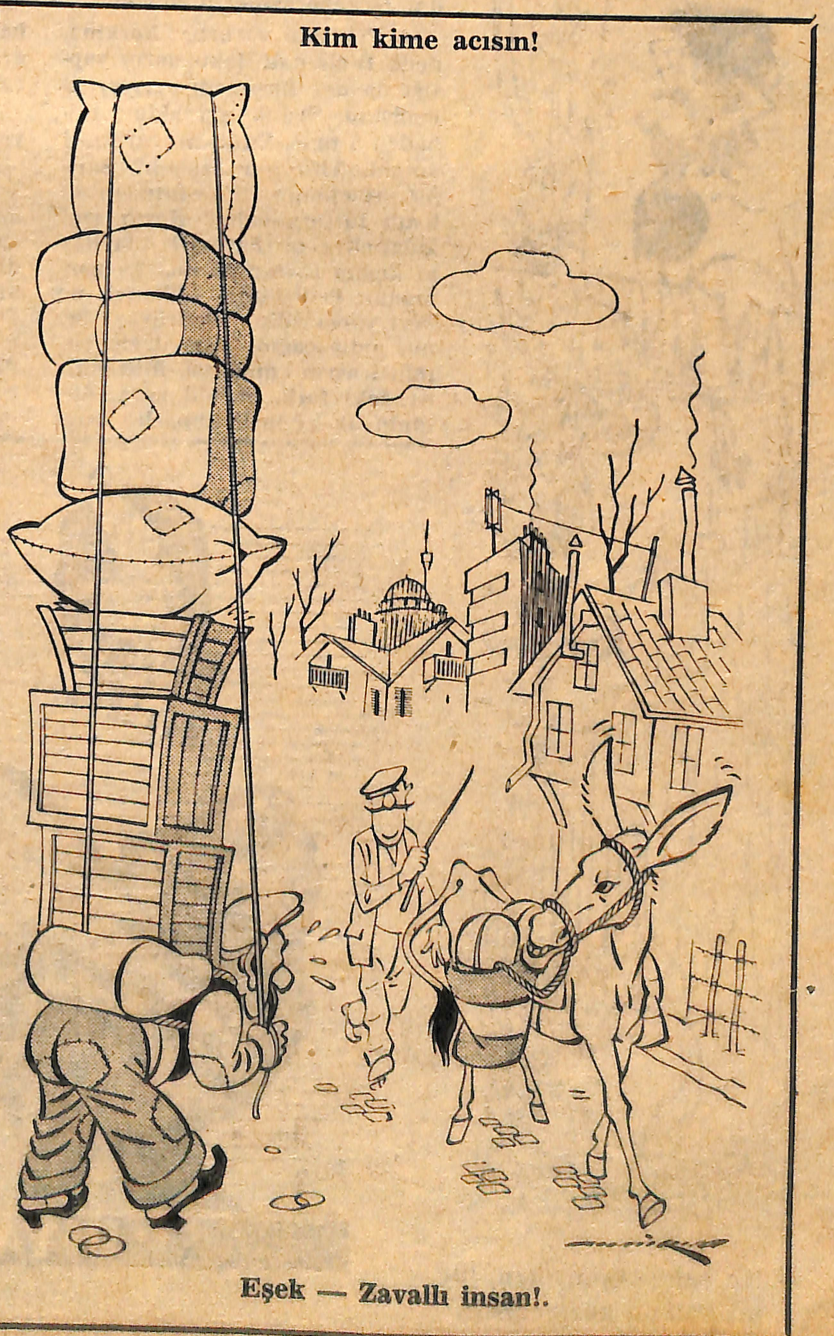

...epeyi aşıp yeni bir hayata başlayacağım!

— Altı ay dayanabildi...
— Öldü mü?
— Hayır, parası bitti!

Kim kime acısın!

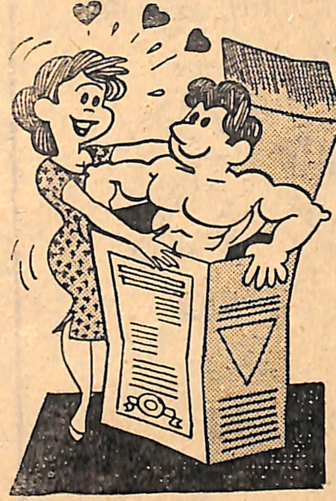

Eşek — Zavallı insan!.

— Ne bakıyorsun ulan, hiç mi balkon görmedin?!.

CANLI İLAÇ

KÖYLERDE sağlık memurluğu yapıyordum. Şehirlerde olduğu gibi, adımız orada sadece «İğneci» değildi. Tifolusu, astımlısı, tüberkülozlusu, frengilisi gelir, sağlıkla ilgimizin sadece elimizdeki iğneden ibaret olduğunu düşünmeden yalvarırlardı:

— Tohtur beğ. Goca öküz yavrulamak üzere. Buzağısını kucağıma alıp da oşamadan göçersem gözlerim açık gidecek. Çok deel, beni daha 3 ay yaşatacak bi iğne!

— Başımdan iki nikâh geçti. Bi üçüncüsüynen baş göz olmadan dünyayı terk itmek ağırıma gidiyo. Beni bi yıl daha ayakta dutacak bi iğnen yok mu?

Devlet bizi köylere salarken, elimize sadece bir iğne verebilmişti. Köylü de yıllarca köylerinde yalnız «İğneci»yi göre göre bütün tababetin iğneden ibaret bulunduğuna inanmıştı. Elde iğne var, başka ilâç yok. Akşamları tüplerin içini acı kuyu suyu ile dolduruyor, sabahleyin önüme gelene sallıyorum. Ne kuyudaki suyun tükeneceği var, ne de hastanın...

İşin kötüsü «Doktor» lâfını duya duya, ben de kendimin doktor olduğuna inanmaya başlamıştım. Bir gün şehire inerek bir muayenehane kiraladım. Bir de simsar tuttum. Simsar bu işi yapa yapa yarım doktor kadar tecrübe sahibi olmuştu:

— Penisilin varken, korkma, dedi. Diplomalı doktorların yaptığı da ne? Başın mı ağrıyor: 3 penisilin. Soğuk mu aldın: Kabadan 5 tane. Sıcak mı çarptı: 4 ampul. Tifo mu başladı? Sarılık mı oldun? Spor-totodan 13 ü mü tutturamadın? Karın seni aldatmaya mı başladı? Adaylığını koyup ta seçimi mi kazanamadın: Penisilin!.. Mübarek ne dert varsa silip süpürüyor.. Senin anlıyacağın, ilâç değil, yirminci asrın muskası, üfürüğü!.. Aradaki fark, birinin kara, ötekinin ak cüppeli kimseler tarafından yapılmasından ibaret!

Kapıya tabelâ yerine, pek meşhur doktorların yaptığı gibi sadece adın ve soyadın bulunan bir kartvizit asmak daha uygun olur. Yakalanırsan, enjeksiyoncuyum, iğne yapıyordum, dersin olur biter.

Bizim becerikli simsar sayesinde çok geçmeden, hastalar sökün etmeye başladı. İlk müşteri bir kadındı. Güzel bir Macar gelini. Kocası Macaristan'a mal almaya gidip gelen tüccarlardan. Bir seferinde alacak mal bulamayınca bu kızı almayı daha kârlı bulmuş. Beş sene önce evlenmişler. Otuz yaşlarında ancak var:

— Ben istiyor çocuk. Çalışıyor beyle. Yok çocuk...

— Bey kaç yaşında dedim?

— Nüfus defterde yetmiş... İki apartmanı var. Onar yaş onlardan iniyor, oluyor elli.. Bir kadillakı var on da ordan, oluyor kırk. Buyuk bir hanı var. Yirmi de ondan düşüyor, ediyor yirmi... Ben kaliyor ondan on yaş daha buyuk!

Kart koca, yalnız ticarî işlerde değil, kadın idaresinde de zekâsını kullanmasını biliyordu anlaşılan. Muayene masasına yatırdım. Her yanını yokladım. Lâstikten, küçük doktor çekici ile neresine vurdumsa:

— Tak! Tak! Tak! diye tok bir ses çıkaracağına «Seks! Seks! Seks!» diye ince bir ses verdi. Tansiyonunu ölçtüm: Mübarek tansiyon değil, seksiyon..

Sıra reçete yazmağa gelmişti. Tam kalemi elime almıştım ki, simsar kulağıma eğilerek fısladı:

— «Sakın reçete yazma. Foyamız meydana çıkar.» Bizim millet reçete yazılmadan para vermeye alışkın değil. Doktora gelen sapasağlam olduğu söylense bile birkaç hap yutup, birkaç iğne yemeden doktora metelik vermez bizde. Kadını da, bizi de müşkül durumdan kurtaracak, bir çare aklıma geldi. Muayenehanenin az ötesinde bir eczane vardı. Genç, yakışıklı bir eczacı işletiyordu burasını. Elimdeki kâğıda sadece:

— Sağlık eczanesi... diye yazdım, uzattım. Kadın, bir kâğıda baktı, bir bana:

— Eczane, iyi ama, hangi ilâcı alacak? Yazmamış doktor bey!

—Siz o eczaneye gidin. O, size göre ilâç verecektir. Tıp dev adımlarla ilerliyor Bayancığım. Artık ilâç yerine, eczanenin ismini yazmak kâfi geliyor.

Ertesi günü genç madam, eczacı ile elele muayenehaneye geldiler. Macar güzelinin gözlerindeki parıltı değişmiş, bir gün evvel muayene ettiğim vücudunun bazı yerlerinde çürükler peydahlanmıştı:

— Siz buyuk doktor. Siz en buyuk doktor... Siz profesor!.. dedi.

Sonra utançtan kıpkırmızı kesilmiş genç eczacıyı göstererek sordu:

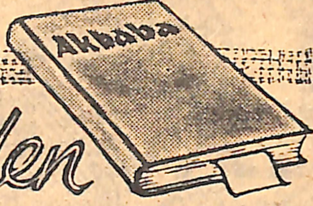
— Ama unuttu ben: Günde kaç kere alacak bu ilâçtan?..

Burhan ESEN

(Reklâmcılık: 4748—288)

Eski Defterlerden

BERNARD SCHOW

Evvelki gün İrlândanın küçük bir kasabasında gözlerini kapayan aksakallı ve aksaçlı ihtiyar, ondokuzuncu asrın sonuyla yirmincinin ilk yarısını kaplıyan ender zekâlardan biriydi. Edebiyat tarihçileri onun hakkında çok defa biribirine zıt fikirler öne sürmüşlerdir. «İnsan ve Üstüninsan» adlı eseri ile ilk büyük muvaffakıyetini kazandığı zaman, Shaw'yu asrın en parlak edebî dehası kabul edenler ekseriyette idi. Fakat bu arada «Doktorun Muamması» ve «Paranın Kokusu Yoktur» gibi, içtimaî nizam dediğimiz âhenktar düzenin, görülmiyen bozukluklarını buruk bir dille meydana koyan eserlerini, anlamıyan münekkidler de eksik olmadı.

Shaw, bir asra varan uzun hayatında hiçbir zaman tenkide kıymet vermiş değildir. İlk muvaffakıyetin kendisini fırlattığı seviyeyi daima münekkidin üstünde görmüş ve «Yazık! Bu kadar yükseğe çıkmamalıydım, atılan taşlar topuklarıma dahi varamıyor» diyerek, onlara mukabele etmiştir. Shaw'nun paradoksları bir aralık Londra sosyetesini o derece işgale başlamıştı ki, dostu Priestley, kendisine gönderdiği bir mektupta: «Korkuyorum azizim, demişti, korkuyorum ki, siz de vatandaşınız Oscar Wilde gibi eserlerinizden çok, paradokslarınızla var olmıyasınız!»

Filhakika bu bakımdan iki İrlândalı edip, Wilde ile Shaw biribirlerine yaklaşıyorlar. Fakat hayatına dehasını, eserlerine ise ancak kabiliyetini koyduğunu söyliyen Wilde'a mukabil, Bernard Shaw, eserlerine de dehasını serpiştirmeyi bilmiştir. Wilde, cemiyetle alay etmek için eser yazıyordu. Fakat Shaw, eser yazdığı için cemiyetle alay etti. Nitekim Londrada kendisiyle görüşen bir Fransız muharriri: «George Bernard Shaw, cemiyete hediye ettiği eserlerin, kendisine o cemiyeti hırpalamak hakkını verdiğine kanidir» diyerek, Shaw'nun paradoks menbaını kolayca keşfedivermişti.

Bernard Shaw bütün hayatı boyunca en ziyade kadınları iğnelemiştir. Bu vadide savurduğu nükteler bütün dünyanın dilinde hâlâ dolaşıyor... Fakat bu arada kadına dair her söylenenin ona maledildiği de vârittir ki, bir Londra gazetesinde bunlardan biri gözüne ilişen üstad, gülerek: «Ooh! Demiş, bütün kocalar, kolayını buldular. Karıları hakkındaki fikirlerini bana söyletecekler.»

Şurası muhakkaktır ki, Bernard Shaw, doksan küsur yaşına rağmen, süratle işleyen bir kafaya malikti. Henüz neşredilmemiş beş perdelik bir piyesi, bir hafta gibi, eser doğumu için «lâhza» kabul edilecek bir zamanda yazması, onun dinamizmi için en mükemmel örnektir. Ama ne yazık ki, bu ışıl ışıl, pırıl pırıl zekâ çağlıyanı, artık o sık hırpaladığı insanların arasında değil... Son hastalığı esnasında doktorlara: «Ölürsem benim için fena, iyi olursam sizin için fena olacak. Çünkü bir doktorun şöhreti, öldürdüğü hastalarla beraber artar» demişti.

Şimdi doktorlar kazançlıdırlar; şöhretlerini muhafaza edecekler. İddiasına rağmen, Shaw da kayıpta değildir; ebediyete kadar yeryüzünde yaşıyacak. Fakat ortada büyük bir kayba uğrayan insanlık var ki, onun acısı kolay unutulur cinsten olmasa gerek... Çünkü «asrın Shakespeare»i yaşasaydı kimbilir ona daha neler verecekti?

Bedii Faik

Aristo Türkçesi

Hâmid, Eşber'de Aristoya şu beyti söyletir:

Mucip ne hakarete apansız?
Tarihi yazan benim, yapan siz!

Rıza Tevfik bu beyitteki kafiyeye itiraz eder:

— Biri (sız) öbürü (siz).. nasıl olur? Hâmid cevap verir:

— Hayır, kafiye doğrudur. Aristo senin gibi «apansız» demez, rum şivesile «apansiz» der!

Hâmid ve ölüm

Ölüm muamması, Türk şiirine Hâmid'in kalemile girmiştir. O Makberden başlıyarak hemen her eserinde bu karanlık düğümü çözmeğe çalıştı.

Hastalığında, kendisini teselli eden yakın bir dosta:

— Ben ölümden korkmuyorum, dedi, iğreniyorum!

— Doktor bey, sende kuduz aşısı var mı?..
— Var, neden sordun?..
— Bizim kaynana ikide birde üzerime hücum ediyor da!...

Ters giydirdi külâhı..

Bu ne halttır esnafın son günlerde yediği?
Maaş kapatmaz oldu bütçedeki gediği!
Yoksa bu mu dedemin: «Âhır zaman» dediği?
Neredeyse yiyeceğiz evde tekir kediyi!
Bakkal, kasap, sebzeci, manav çaldı düdüğü,
Ters giydirdi külâhı bize ilin hödüğü!

* * *

Yüz liraya bir kostüm diktirirsen terzide,
Kapan ayaklarına, bin bir kere: «Mersi» de!
Kulağa küpe olsun şu iktisat dersi de:
İhtikârın mevzuu oldu pire tersi de!
Bakkal, kasap, sebzeci, manav çaldı düdüğü,
Ters giydirdi külâhı bize ilin hödüğü!

* * *

Vurguncular saldırdı faziletin bikrine,
Cehalet turp sıkıyor okuyanın fikrine!
Kulak asma, müdürlük, müfettişlik titrine,
Hepsi ay ortasında başlar maaş zikrine!
Bakkal, kasap, sebzeci, manav çaldı düdüğü,
Ters giydirdi külâhı bize ilin hödüğü!

* * *

Şair! Sanma herkesi kendin gibi dardadır,
Arlanmayı kaldıran yüzde beş yüz kârdadır!
Alırken hovardadır, verirken hovardadır:
Akşamları meyhane, geceleri bardadır!
Bakkal, kasap, sebzeci, manav çaldı düdüğü,
Ters giydirdi külâhı bize ilin hödüğü!

Atkestanesi

Filiz

Orhan Kemâl

Nur hafif, tatlı, ılık horultularla uykuya geçer. Filiz artık yapayalnızdır. Tepelerindeki pencerenin yıldız dolu lâcivert göğe açık kanatlarından aya baka baka Küçük Adam'ı düşünür: Re's-Beyruttaki evin lâmba ışığıyla sararmış koca bıyıklı, kalın sesli korkusu içindedir. Baba, koca bıyığı, kalın öksürüğüyle gaz sandığının başında. Gaz sandığının üstü, içi, yanları çeşitli ilâç şişeleri, yuvarlak mukavva kutular, yazılmış, yazılmamış, boy boy defterler, en çok da kalın ciltli kitaplarla dolu. Küçük Adam'sa annesi, kardeşlerinin serilip uyudukları ufacık odada, küçük idare lâmbasının sarı ışığında harita üzerine eğilmiş, bu ev, bu şehirden kaçıp memleketine ne kadar zaman sonra varabileceğini hesaplamaktadır. Filiz bu hesapları, bu hesapların yaşattığı dünyaları o kadar iyi bilir ki!

Hiçbir okuyucu, hiçbir kitabın, hiçbir kahramanını Filizin Küçük Adam'ı duyup anladığınca duymamış, anlamamıştır!

Geceler, gündüzler geçer.

— Küçük!

Başını kitaptan kaldırır:

— Efendim?

— Gene kitap, malûm. Ne düşünüyorsun?

Küçük Adam o anda ne düşünüyorsa kitapta, onu. Beyrutun cetvelle çizilmişçesine dümdüz uzanan caddelerinde ensesine yıkık kasketi, pantolon ceplerine sokulu elleriyle bir oyuncakçı dükkânının kocaman vitrini önünde olabilir Küçük Adam'la birlikte ama, Maşa ne anlar böyle şeylerden?

Çaresiz:

— Hiç, der.

— Nasıl hiç?

—Hiç'in nasılı olur mu? Hiç işte!

Maşa sıkıntıyla söylenir:

— Sana bir şeyler oldu. Yeni geldiğin sıralar böyle değildin.. «O zaman Küçük Adamı tanımamıştım ki!»

Yanına yaklaşır:

— Ha? Ne oldu Cevap versene kız!

Ne cevabı? Ensesine yıkılı kasketi, pantolon ceplerine sokulu elleri, bütün güzelliklerle ilgili Küçük Adam'dan mı söz açsın? Açsa bile anlar mı?

— Külâhları değişeceğiz ama!

Bu da vızgelir. Çünkü Filiz'in içindeki evin alaca karanlığı iyice kararmış, gaz lâmabsı sarı sarı yanmıştır. Baba gene gaz sandığının başında. Oğlunu bekliyor. Kalın kalın öksürük, koca bıyıklı korku. Oğluna bir tanıdık iş bulacağını söylemiş. Adam bu âvare, bu dik kafalı, bu on sekiz yaşın kendir kement zaptetmemeğe başlıyan başı boşunun işi belki de kabullenmiyeceğini kestirmede. Bir zamanların attığı attık, tuttuğu tuttuk aile reisi o. Karşısında direnmek de ne demek? Şu şöyle olacak dedi mi olmuş. Buna alışmış. Oğlunun çalışmasını istiyor. Madem istiyor, oğul hemencik peki demeli!

— Seninle evlenmek istiyorum Filiz!

Az sonra oğul, yani Küçük Adam geliyor: Ensesine yıkılı kasketi, pantolon ceplerine sokulu elleriyle. Baba bakmadan, kalın kalın:

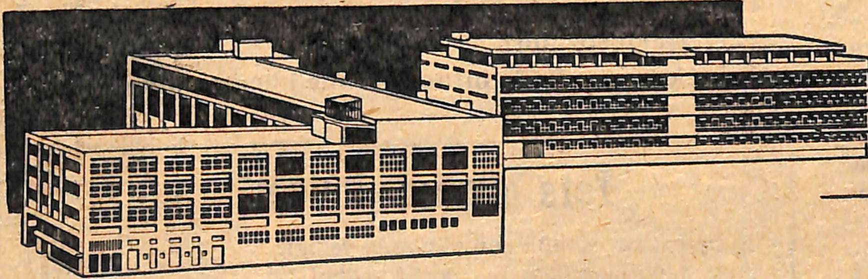
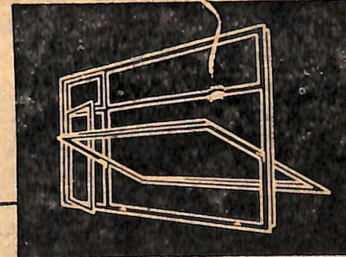
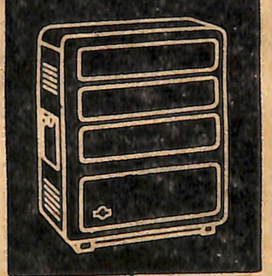
«— Yarın bir yana ayrılma. İbrahim efendi gelecek. Sana bir iş bulmuş!»

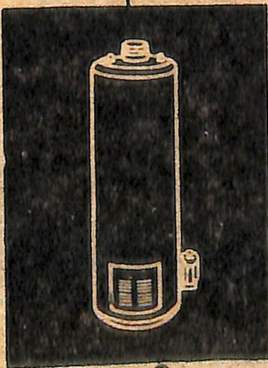
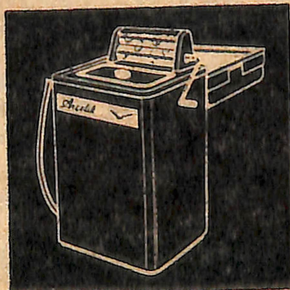
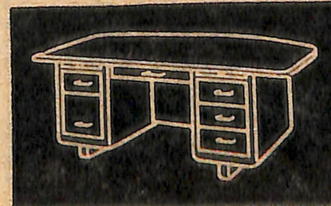
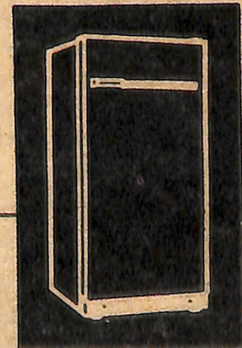
İş bulmak, ah bu bir iş bulmak! Bir iş bulmanın ne demek olduğunu Filiz'den daha iyi kim anlıyabilir? Hele kendisine bir iş bulunan Küçük Adam'ın sevinci! Bu sevinci de Filiz bilir, anlar. Küçük Adam bıkmıştır bomboş ceplerine sokulu elleriyle Beyrut caddelerinde beş parasız dolaşmaktan. Yemeklerle çeşitli tatlı, ya da meyvelerin dolu olduğu lokanta vitrinlerine hayran hayran bakmaktan usanmış Küçük Adam da Filiz gibi, Filiz de Küçük Adam kadar bıkmıştır. Onun için, haftalarca önce elinde gazete, merdivenleri sevinç dolu yüreğiyle çığlık çığlık çıkmıştı: «Anneciiiiim, anneciiiiiim bak ne yazıyor gazete. On altı yaşında, benim gibi bir kız istiyor bir kitapçı!»

Filiz'le evlenmek istediğini söyliyen patron çekilip gitti mi? Duruyor cevap mı bekliyor? Cevap alamadığına içerliyor mu?

Bir iş bulmak, ya da bulacak olmanın sevinci. Ah bu güzel, bu tatlı sevinç! İşsizliğin iliklerine işleyişini bütün işsizler gibi Filiz de öyle bilir, öyle anlar ki! Bunu yalnız o, alaca karanlık dehlizi gaz lâmbasıyla sarı sarı aydınlanmış eski avukat, eski mebus, eski parti lideri bilmez. O kadar bilmez ki, kendisine bir iş bulunmuş Küçük Adamın sevincine haykırıverir:

(Devamı var)

ARÇELİK

EN UYGUN FİAT - EN YÜKSEK KALİTE

SÜTLÜCE, KARAAĞAÇ CAD., 2-4, TEL.: 49 44 00

(Faal: 7595—289)

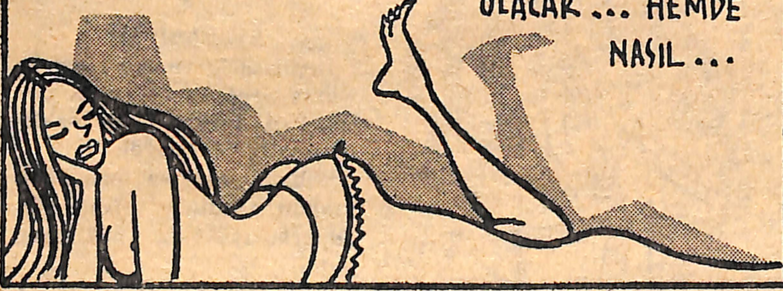
ÖNSÖZ

YENİ RESİMLİ ROMANIMIZIN ADI «SATILIK GELİN ESVABI» DIR. EN SABIRLI OKUYUCULARIMIZIN BİLE HER TEFRİKASINI SABIRSIZLIKLA BEKLİYECEĞİ BU AŞK ROMANINDA ÇEŞİTLİ TİPLER VAR. MACERAYA BAŞLAMADAN EVVEL BUNLARI SİZE TEKER TEKER TANITMAK İCABEDİYOR. PROTOKOLA GÖRE BU BİR NEVİ ŞART ZATEN...

HAYRİ BEREKET VE KIZLARI: HAYRİ BEREKET EMEKLİ BİR MEMURDUR. KARISI SİZLERE ÖMÜR... BÜYÜK KIZI NERMİN BİR BANKADA SERVİS ŞEFİ. ONUN DOLGUN MAAŞI OLMASA BABA HAYRİ EV KİRASINI VERMEK ŞÖYLE DURSUN BELKİ SIGARA BİLE İÇEMEZDİ. KÜÇÜK KIZI NESRİN LİSE BİRDE. NERMİN 30 YAŞINDA. GÜZEL, ZEKİ VE TEMİZ. FAKAT EVLENEMEMİŞ. ÇÜNKÜ BİRAZ MÜŞKÜLPESENT. AMA BU ROMANDA BİZ ONU EVLENDİRECEĞİZ. NASIL MI?... BAKALIM NASIL?

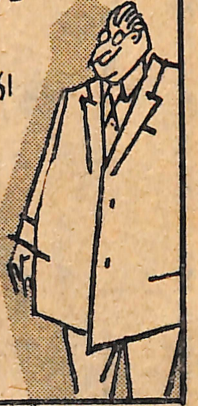
PERİHAN AYSU: HENÜZ 22 YAŞINDA. HARİKULÂDE BİR KIZ OLDUĞUNU ANLATMAĞA LÜZUM YOK. RESMİNE BAKMAK KÂFİ. KENDİSİ SANAT OKULU MEZUNU. TERZİLİK YAPIYOR. AŞKTAN, ŞİMDİLİK HABERİ BİLE YOK. FAKAT OLACAK... HEM DE NASIL...

İRFAN OKTAY: YÜKSEK MİMAR. YAŞI: 27. ÇOK YAKIŞIKLI VE KABİLİYETLİ BİR GENÇ. FAKAT MESLEKTE YENİ. GÖNLÜNÜ EVVELÂ NERMİN'E KAPTIRIYOR... FAKAT SONRA?.. SONRASI MEÇHUL...

MAHMUT CİVELEK: ONUN HEM ÇOCUKLUK ARKADAŞIDIR HEM DE BÜRODA YARDIMCISIDIR. TEKNİK KONULARDA BELKİ FAYDALI. FAKAT GÖNÜL İŞLERİNDE?.. ALLAH VERMESİN... ORTALIĞI BİRBİRİNE KATACAK.

DOKTOR AYDIN TİMUR: BEREKET AİLESİYLE AYNİ APARTIMANDA OTURAN GENÇ BİR DOKTORDUR. NERMİN'E HAYRAN. NERMİN İSE BAŞKA BİR ERKEĞE HAYRAN. YA BU BAŞKASI?... O DA İKİ KIZ ARASINDA MÜTEREDDİT. NETİCE?... HAYLİ KARIŞIK. AMA DÜZELİYOR TABİİ...

CENGİZ CAN:

NESRİNİN BİR ARKADAŞIDIR. SISKALIĞINA RAĞMEN SON DERECE SEVİMLİ OLDUĞU MEYDANDA DEĞİL Mİ?... YALNIZ BÜYÜKLER BİRBİRİNE AŞIK OLMAZ YA?. CENGİZ DE NESRİNİ SEVİYOR. YA NESRİN?... ONUNKİ SIR. AÇIKLANAMAZ.

BAKKAL MEHMET TEZVERDİ VE OĞLU HAMDİ TEZVERDİ:

HANİ HER MAHALLENİN MEŞHUR BİR BAKKALI VARDIR YA?. MEHMET TEZVERDİ DE BİZİM MAHALLENİN BAKKALI. FAKAT KENDİSİNE OLDUĞU KADAR TERAZİSİNE DE FAZLA GÜVENMEMEK LÂZIM. OĞLU HAMDİ ORTAOKULU ZAR ZOR BİTİRMİŞ. ŞİMDİ BABASININ YANINDA ÇALIŞIYOR. SİNEMAYA VE ARTİSTLERE ÇOK MERAKLI. NESRİN'E DE ZAAFI VAR. TABİİ CENGİZDEN HABERİ YOK. FAKAT OLACAK.

MiLLETLER GüLüYOR

Suçlu kim?

Sinemada insanın nefesini kesen, sürpriz dolu polisiye bir film gösteriliyordu. Adam gişeden bir bilet aldı, karanlık salondan içeri girdi. Yanına feneriyle yol gösteren bir kadın yaklaştı. Adama koltuğunu gösterdi ve bahşişini beklemeğe başladı.

Adam yerinde biraz kıpırdandı iki cebini isteksiz, isteksiz karıştırdı nihayet ufak bir para çıkardı, kadının eline tutuşturdu.

Kadın paraya şöyle bir baktıktan sonra, eğildi adamın kulağına, filmin sonucunu fısıldadı:

— Suçlu, papaz efendi...

Ayakkabılar

İngiliz asillerinden Lord İrwin'in yeni aldığı uşak çok çalışkan, terbiyeli, sır saklamasını bilen biriydi.

Sabah, aşağıya inen Lord uşağını gözünde siyah gözlüklerle ayakkabı cilâlarken buldu.

— Archibald dedi Lord. Gözlerin hasta mı? Neden siyah gözlük takıyorsun?

— Hayır Sör dedi uşak! Gözlerim hasta değil! Ayakkabıların cilâsı gözlerimi kamaştırıyor da ondan...

Av

Avdan dönen Lucien evinin önünde arkadaşı Georges'a rastladı:

— Avdan ha Lucien? dedi Georges. Eney bir şeyler vurmuşsun? Bravo!

— Nasıl yaptın anlatsana!...

— Gayet basit: İlk önce bir tüfek aldım!.

— Tabii...

— Saçmalar aldım...

— Evet sonra...

— Nişan aldım!...

— Tam isabet!

— Sonra av hayvanları satan dükkâna gittim...

Yazısız Hikâye!

BAĞIŞ!..

Şahane bir «Buick» Newyork'un en büyük kilisesinin önünde durdu. İçinden, dudaklarında Havana purosu, parmaklarında pırlanta yüzüklerle, şişman, kısa boylu bir adam indi: Kapıda duran hademe hemen ileri atıldı, şişman adamı karşıladı, ve başrahibin yanına götürdü.

Kapı kapandıktan sonra da kulağını anahtar deliğine dayayıp konuşulanları dinlemeğe başladı:

— Kilisenize 100.000 dolar veriyorum.

— 200.000 olsun!

— Hayır!

— 500.000...

— Olamaz!

Odanın kapısı hızla açıldı, gürültüyle şişman Amerikalının arkasından kapandı.

Hademe telâşla başrahibe yaklaştı:

— Böyle muazzam bir yardımı niçin reddettiniz efendim?...

— O'nun ne istediğini biliyor musun?

— Hayır, duyamadım!

— Pazar, Paskalya, Noel dualarında halka «Amen» yerine «Coca Cola» dememi istiyor...

GÜNDÜZ İNSA
GECE KUR

Yalçın Çetin

GİRDİKLERİ YER HAYLİ OTURAKLI DÖŞENMİŞ, GÖZ ALICI BİR SALONDUR.

BRAVO ÇOCUKLAR!.. İYİ İŞ BECERDİNİZ

SORMAK AYIP OLMAZSA, BU NAZİK DAVETİN SEBEBİNİ ÖĞRENE BİLİR MİYİM?

ELBETTE!.. AMA ÖNCE KENDİMİ TANITAYIM: BEN BU MEMLEKETİN, ŞİMDİYE DEK GİZLİ PENÇENİN SOYMADIĞI, BİRİCİK MİLYONERİYİM!.. ÖTEKİ ZAVALLILAR ÇOKTAN YOLUNUP SİLİNDİLER MİLYONERLER LİSTESİNDEN!.. BİR BEN KALDIM

BİLİYORUM Kİ GİZLİ PENÇE GÜNÜN BİRİNDE BENİDE TONGAYA DÜŞÜRMEK SEVDASINA KAPILACAK AMA BEN ONU TUZAĞA DÜŞÜRMEYE KARAR VERDİM... ONU İÇİNDE SENİ BURAYA GETİRTTİM!..

YANİ ŞİMDİ BEN SİZİ KORUMAKLA GÖREVLİ OLUYORUM BÖYLECE

O SENİN HÜSNÜ KURUNTUN!.. BEN SENİ SADECE GİZLİ PENÇEYİ TUZAĞA DÜŞÜRMEK İÇİN **YEM** OLARAK KULLANACAĞIM!..

GİZLİ PENÇENİN BURAYA NE ZAMAN UĞRAYACAĞINI BİLMEDİĞİM İÇİN, FAKA BASMAKTAN KORKUYORUM... HALBUKİ SEN NEREYE GİTSEN HERİF TE SENİNLE DALGA GEÇMEK İÇİN ORAYA GELİYOR... BU GECE SEN BURDASIN DİYE, BENİ SOYMAYA GELECEĞİNE GARANTİ VERİRİM.

AMA BU SEFER HESABI TERS ÇIKACAK... SENİN KOKUNU ALIP BURAYA GELDİĞİNDE ADAMLARIMTEMİZE HAVALE EDİVERECEKLER KERATAYI

BÖYLECE MEMLEKETİN BİRİCİK MİLYONERİ DE HER AN SOYULMA KORKUSUNDAN KURTULACAK, ANLADIĞIMA GÖRE...

BİZİM YEM GEÇTİ NÖBETE...

HERİFİN PLÂNI GAYET SIKI... AMA BENİM DE NAMUSUMU TEMİZLEMEM GEREKİYOR... NE OLURSA GİZLİ PENÇEYİ ÖNCE BEN ENSELEMELİYİM...

HAPLARA RAĞMEN NAZİĞİN GÖZ KAPAKLARI YİNE DÜŞMEYE BAŞLAR

ÖTE YANDA, MİLYONERİ, PLÂNININ MÜKEMMELLİĞİNE RAĞMEN UYKU TUTMAZ...

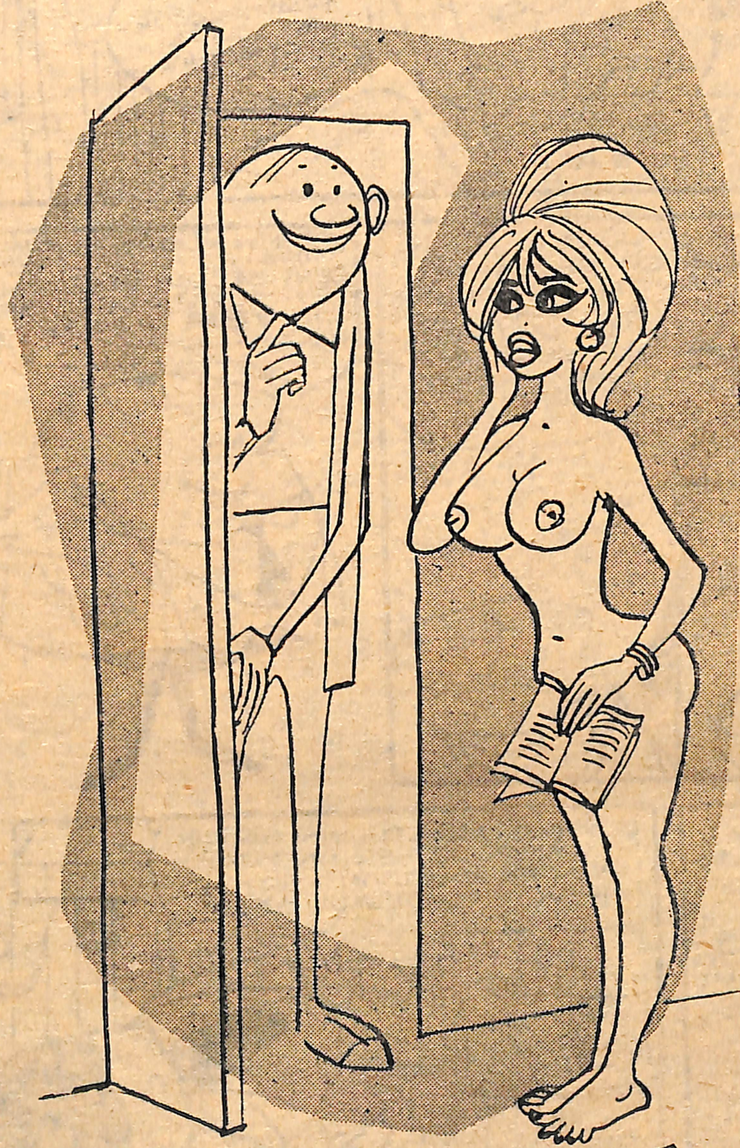
BİR TAKIM TIKIRTILAR GELMEYE BAŞLADI...

ORTALIĞI BİR GÖZDEN GEÇİRSEM FENA OLMIYACAK...

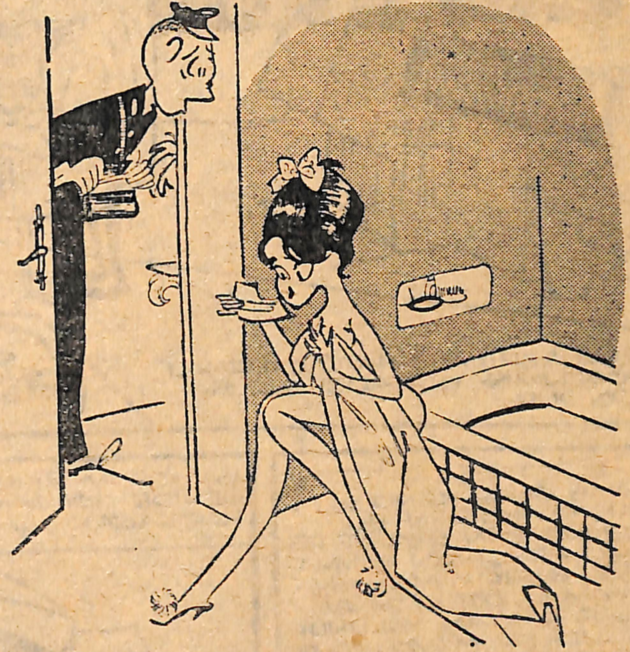
O NE!? SALONUN IŞIKLARI YANIYOR

DEVAMI VAR

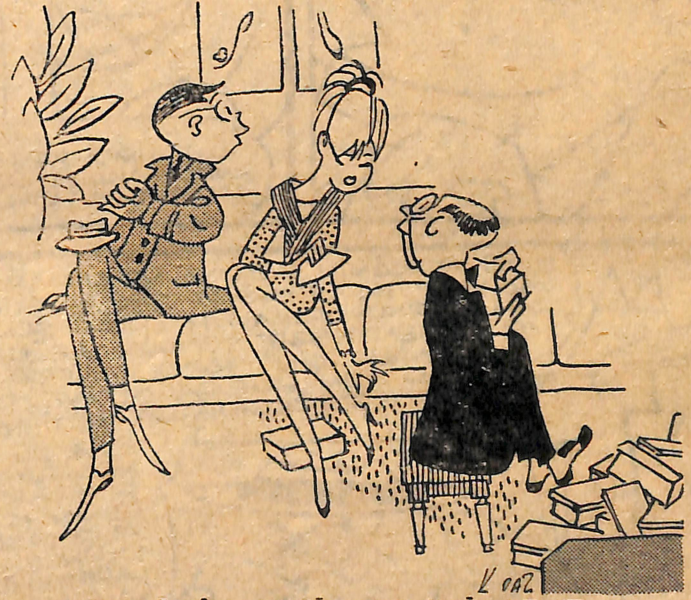
Dünya Karikatürleri

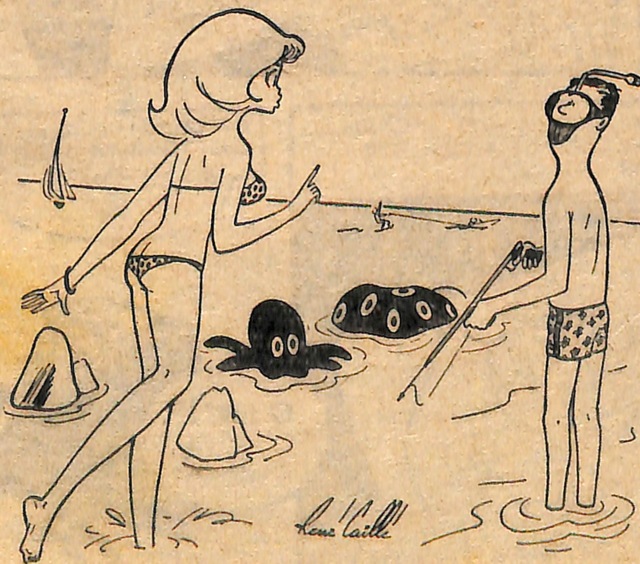
-SİZE BU KILIKTA KAPIYI AÇTIĞIM İÇİN
-TEŞEKKÜRLER EDERİM!.

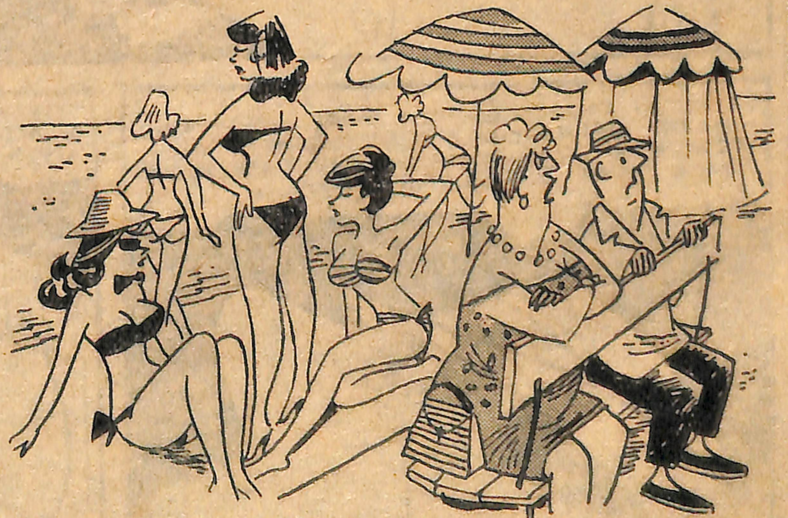
-GETİRDİĞİM TELGRAF SİZİ ÇOK ÜZDÜ GALİBA... YANINIZDA KALIP SİZİ TESELLİ EDEBİLİR MİYİM?

-SEN BİR İSKARPİN BEYENİNCEYE KADAR, BEN BÜROYA GİDİP BUGÜNKÜ İŞLERİ YAPIVEREYİM!.

-DİKKAT ET, SOLDAKİ AHTAPOT, SAĞDAKİ ANNEM!.

-KARICIĞIM, BİZ BURAYA DENİZİ SEYRETMEYE GELDİK...
-DUR BİRAZ, ŞUNLAR BAKIP GİTSİN SONRA BİZ SEYREDERİZ!

ZİRAAT BANKASI

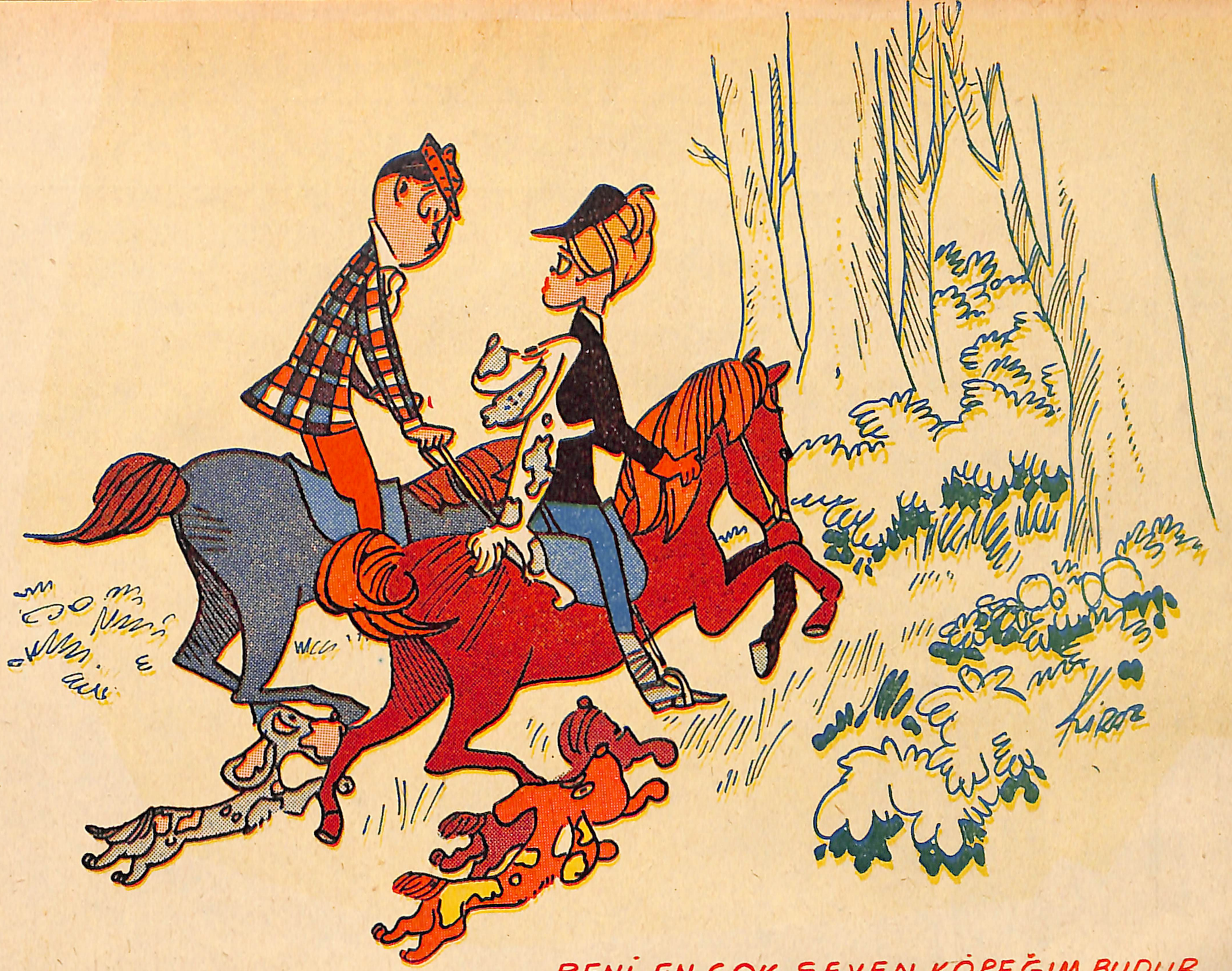
AÇIK ELİ İLE
EN VEFAKÂR
DOSTUNUZDUR.

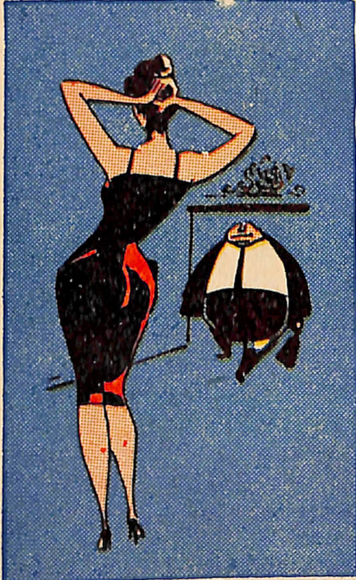
**Tasarruflarınızı
Ziraat Bankasında
toplayınız**

Basın - 12446 A 8089 290

Akbaba

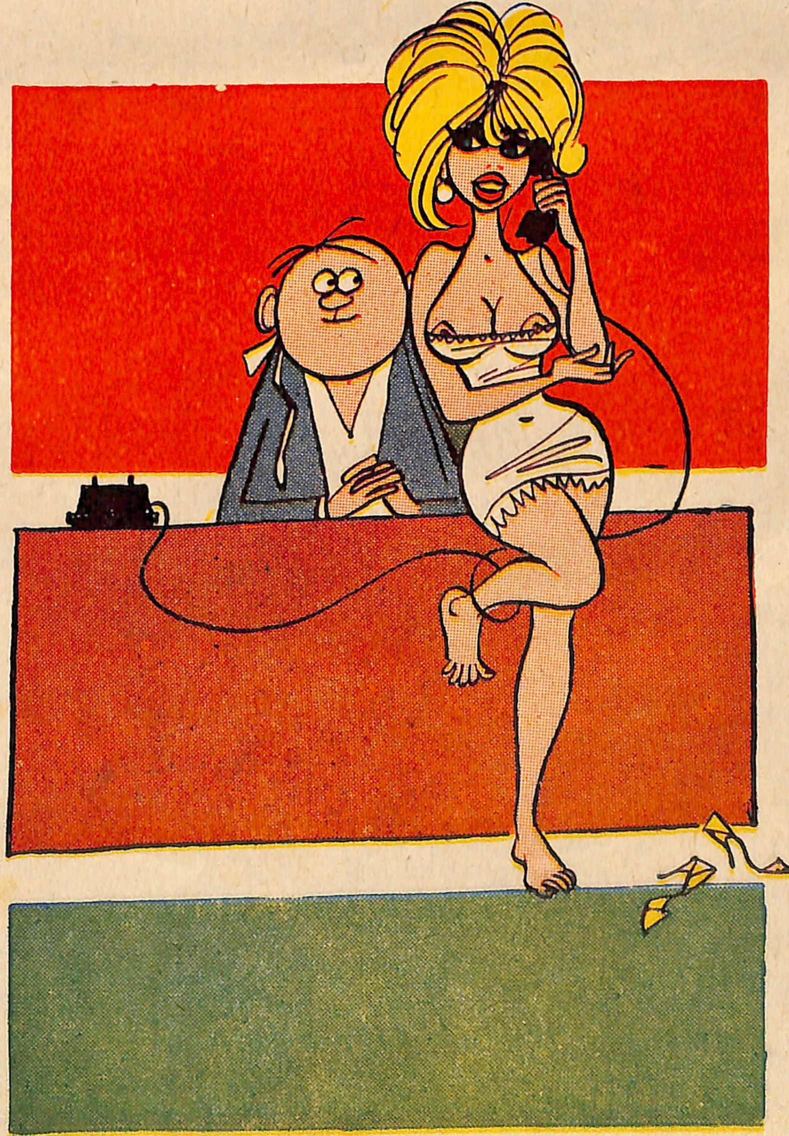
BENİ EN ÇOK SEVEN KÖPEĞİM BUDUR
-ÖBÜR KÖPEKLER KISKANMAZLAR MI?

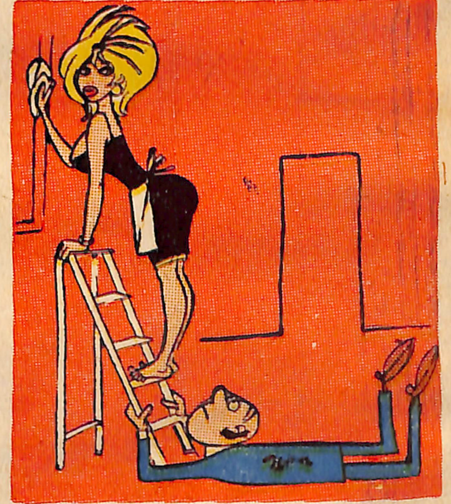
-BUGÜN MECLİSTE SESİMİ HERKESE DUYURDUM
-DEMEK SENDEN BAŞKA HORLAYAN YOKTU!

YAZISIZ!..

-PATRONUMUN YANINDA DURUMUM ÇOK PARLAK!..

-MERDİVEN TİTREMEYE BAŞLADI
-HAYIR, MERDİVEN DEĞİL, BEN TİTRİYORUM!

-İNSAN, SAADETİN NE OLDUĞUNU EVLENİNCE ANLIYOR
-AMA, ELDEN GİTTİKTEN SONRA!..